

Walpo 4/06

uusi maailma

and

the

world

cried

for

peace

Erikokoisia juhlahuoneistoja

Ei erillistä tilavuokraa

Erinomainen ruoka

Perhejuhlat, kokoukset, yritysjuhlat,
karonkat, sauna

**Herkullista ja edullista iltapalaa sitseihin
ja muihin opiskelijatilaisuuksiin.
Ruokalistamme löytyvät kotisivuiltamme.**

Puh. 2511122, 0400-487167

turun.upseerikerho@kolumbus.fi

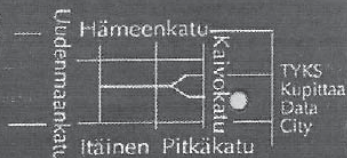
www.turunupseerikerho.fi

TURUN UPSEERIKERHO r.y.

tilausravintola

Kaivokatu 12
20520 Turku

Pääkirjoitus

“Uusi” on poliittinen myytti, varsinkin maailmanpoliittinen. Aina kun päättäjät yrittävät peitellä vanhaa siirretään puhe “uuteen”. Elämme maailmassa joka on uusi, jälleen kerran. Mutta mikä on todella muuttunut?

Suomen päättäjät pelkäävät edelleen itää ja puhuvat uudesta Venäjästä. Demokratia on juurtumassa, kuulemma, ja suomalaisten pitää vain olla kärsivällisiä. Ne rekkajonot on jo hoidossa, ne lupasivat. Onneksi on Puola, Euroopan minijenkkiä, joka ottaa ja antaa iskuja meidänkin puolesta. Niin rasittava kuin maa osaakin olla, ne kaksi vihaista pikkupossua ovat silti tosi hellyttävä pari. Ottakoot kuolemantuomion takaisin, niin rikollisille kuin kohdussa oleville, jos kerran ovat ainoita jotka saavat suunsa auki. Samalla Venäjän EU-suurlähettiläs puhuu ”osan uusista jäsenmaista tuoneen mukanaan menneisyyden haamuja”. Haamutehtaan pikkupomon kannattaisi ehkä ottaa historiankirja käteensä ja mennä ensin tuulettamaan oman työnantajansa kaapit luurangoilta.

Uusi Venäjä on palannut entiseen retoriikkaansa ja on voimantunnonaan. Puolalaisia lukuun ottamatta koko Eurooppa hakee konsensusta. Heidi Hautala tuntuu olevan ainoa suomalainen, jolla

on munaa avata suunsa. Kun venäläiset puhuvat ”uudesta Berliinin muurista EU:n itärajalla”, ei voi kuin vaikeroida. Ei se alkuperäinenkään tainnut ihan saksalaisten oma idea olla.

Amerikkalaiset jaksoivat vaahdota uudesta Euroopasta vuosi kaksi sitten. Se retoriikka hautautui Lähi-Idän hiekkaan irakilaisten siviilien mukana. Yhdysvaltojen uuden maailman rakentaminen on lähtenyt liikkeelle tuskaisesti. Kuten Kofi Annan sanoi, amerikkalaiset eivät voi lähteä Irakista eivätkä jäädä. Siis mikä on maiden nimien lisäksi muuttunut?

Maailma on ehkä uusi, mutta hyvin, hyvin paljon vanhan kaltainen. Venäjä uhittelee Euroopalle, Kiina kitisee omiaan ja jenkit levittävät demokratiaansa. Suomi hakee konsensusta ja istuu hiljaa hiekkalaatikon reunalla.

Walpo otti jälleen yhden harppauksen eteenpäin uusien kansien ja väriaukeaman myötä - lukijoiden kommentteja kaivataan! Toivottavasti talous antaa myöden ja ulkoasu jää pysyväksi. Itse jätän uudistuksen myötä haikeat hyvästäni lehdelle ja toivotan Maijalle ensi vuodeksi mukavia hetkiä lehden toimittamisen parissa!

Olli

Politiikan tutkimuksen
klubi ry:n sitoutumaton
äänenkannattaja
WALPO

Päätoimittaja
Olli Hakala
(ovehak@utu.fi)

Toimittajat
Kimmo Elo
Olli Hakala
Antti Halonen
Eero Hokkanen
Thomas Jokinen
Maiju Jääskeläinen
Maija Karjalainen
Mikaela Kurppa
Elias Laitinen
Inka Leisma
Tomi Nyström
Laura Parkkinen
Teemu Rantanen
Karoliina Rasi-Hedberg
Maria Ruuskanen
Sampo Saarinen
Maria Saunajoki
Ida Sinisalo
Sami Torssonen

Kuvaajat
Tanja Amper (piirros)
Olli Hakala
Thomas Jokinen
Maija Karjalainen
Aapeli Kivimäki
Paavo Lähteenmäki
Leila Uotila

Kannen kuva
Olli Hakala

Taitto ja ulkoasu
Olli Hakala

Ilmoitusmyynti
Paavo Lähteenmäki
(phlaht@utu.fi)
Turo Niemelä
(toniem@utu.fi)

Julkaisija
Turun yliopiston Politiikan
tutkimuksen klubi ry (P-klubi)
Rehtorinpellonkatu 4A, 2.kerros
20500 TURKU
www.p-klubi.fi

Levikki
130 kpl
Painopaikka
Digipaino, Turku

Walpo 4/06

- 5 Puheenjohtaja**
(Tomi J. Nyström)
- 6 Eurooppa - uusi vanha manner**
(Kimmo Elo)
- 7 Korealainen umpisolmu**
(Antti Halonen)
- 8 YK:n uudistusprosessi**
(Inka Leisma)
- 10 Alumnin kynästä: Turusta maailmalle**
(Karoliina Rasi-Hedberg)
- 12 Kosovon pitkä tie itsenäisyyteen**
(Thomas Jokinen)
- 14 Välähdyksiä kunniakkaasta historiastamme**
(Sampo K. Saarinen)
- 16 Sealand - kanaalin helmi**
(Olli Hakala)
- 18 Syksyn kuvia**
- 20 Haastattelussa Maria Suojanen**
(Maija Karjalainen)
- 21 Tapaus Karpela**
(Laura Parkkinen)
- 22 Keskustelutilaisuus**
(Mikaela Kurppa, Maria Saunajoki)
- 24 Turku - seuraavat noin sata vuotta**
(Elias Laitinen)
- 25 Syyskokous**
- 26 Vuosijuhlat**
(Teemu Rantanen)
- 28 Hei meitä holhotaan!**
(Sampo K. Saarinen)
- 29 Saatana, Perkele, jumal'auta**
(Sami Torssonen)
- 30 Keitä on ne tuutorit?**
(Eero Hokkanen)
- 31 Brysselin excu**
(Maria Ruuskanen)
- 32 HOL:n syysseminaari**
(Maiju Jääskeläinen, Ida Sinisalo)
- 33 HOL ainejärjestöjen esittelyjä**
- 35 Loppuvuoden aikataulu**

Walpo onnittelee korisjoukkuetta pronssimitalista!
Viimeisessä ottelussa pistettiin Lex polvilleen.
Voittosauna on tulossa ja avoin kaikille jäsenille!

Puheenjohtaja

Vuoden vaihtuessa koittaa uusi aika. Valta ja hallitus vaihtuvat ja samalla loppuu oma ”aktiiviaikani” P-klubissa. Haikein mutta toisaalta rauhallisin mielin vetäydyn hieman enemmän taustalle. Idan luotsaaman hallituksen käsiin voin turvallisin mielin jättää P-klubin. Uusia hallituslaisia katsoessa en voi kun ihailia heidän silmissään näkyvää ja puheista läpikuuluvaa innostusta ja energiaa. Toivonkin heille voimia ja menestystä. Työ ei ole helppo mutta palkitseva silti. Tehkää hyvin.

Kuten vuosijuhlissa pitämässä puheessani sanoin, tänä vuonna halusin, että hallitus keskittyy erityisesti koulutuspolitiikan ja ulkosuhteiden hoitamiseen. Tältä osin työ onkin ollut varsin onnistunutta. P-klubi on ollut vuoden aikana jälleen yksi aktiivisimmista järjestöistä – se on myös näkynyt ja kuulunut! Jotain teimme kuitenkin vuoden aikana varmaankin oikein, koska yhteydenottoja muista järjestöistä tulee vilkkaasti ja yhteistyö sekä keskustelu heidän kanssaan ovat entistä tiiviimpiä. Suuri osa kunniaa kuuluu myös rakkaalle Indexille: Vuoden aikana säännöllisesti järjestetyt järjestöjen yhteiset puheenjohtaja- ja kopo-tapaamiset ovat olleet Indexiä omimmillaan ja helpotaneet omaa taakkaani huomattavasti. Toivottavaa onkin, että Indexin hallituksen vaihtuessa tämän vuoden oppeja ei aivan unohdeta ja livettäisi takaisin pelkän bilejärjestön suuntaan.

Koulutuspolitiikastahan voisi kirjoittaa aina sivukaupalla ja toisaalta on hyväkin, että tätä P-klubin ydinaluetta pidetään näkyvästi esillä. Kopo-toiminta vaatiikin jat-

kuvaan valppaana oloa, uudistamista ja reagoitua yleensä hyvin vaikeisiin asioihin. On mukava todeta, että meillä on yhä hyvät suhteet laitoksiimme ja että meidän opiskelijoiden ääntä on kuuluneen vuoden aikana myös kuunneltu. En toisaalta näkisi pahana, että tulevaisuudessa Klubi jatkaisi vieläkin aktiivisempaa roolia laitoksien suuntaan. Täytyy myös muistaa, että P-klubin kautta kukaan ei joudu yksin painiskelemaan asioiden kanssa. Harvoin vain P-klubin hallitukselle asti tulee tieto opiskeluun liittyvistä ongelmista. Harmi.

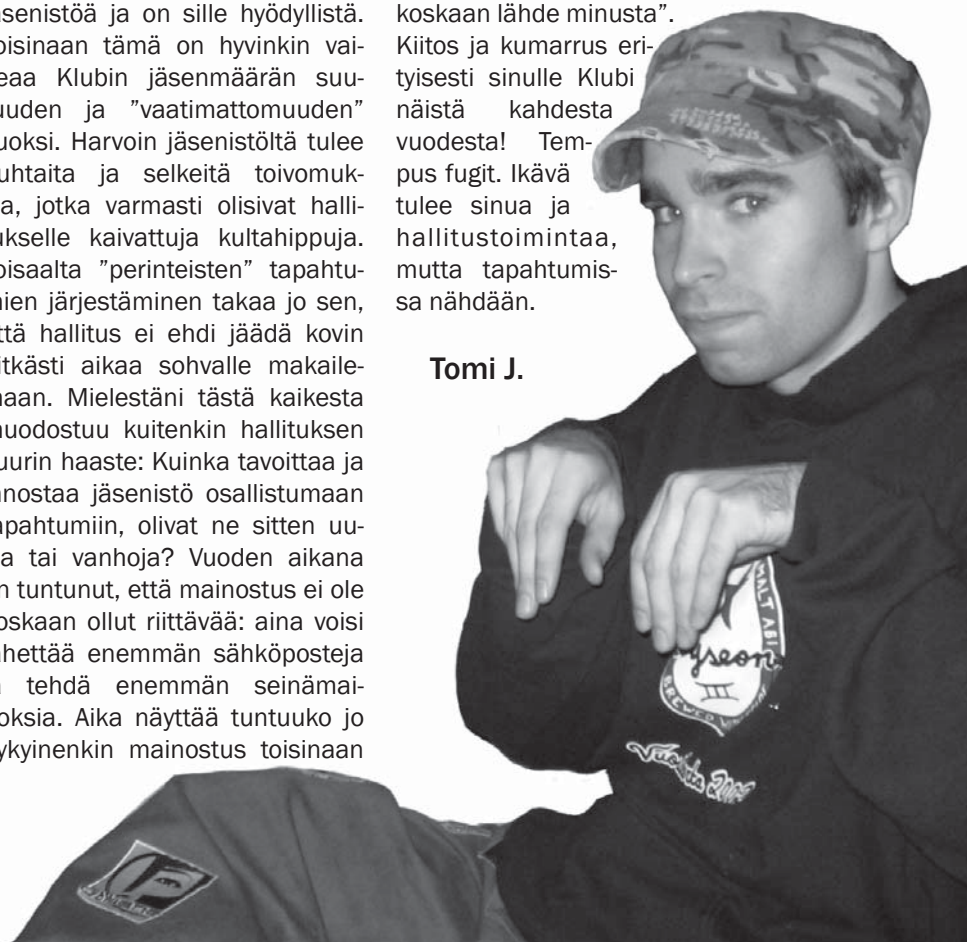
Hallituksen tärkein tehtävä vuodesta toiseen on, tunnetusti, kuunnella valitsijoitaan ja järjestää toimintaa, joka kiinnostaa jäsenistöä ja on sille hyödyllistä. Toisinaan tämä on hyvinkin vaikeaa Klubin jäsenmäärän suuruuden ja ”vaatimattomuuden” vuoksi. Harvoin jäsenistöltä tulee puhtaita ja selkeitä toivomuksia, jotka varmasti olisivat hallitukselle kaivattuja kultahippuja. Toisaalta ”perinteisten” tapahtumien järjestäminen takaa jo sen, että hallitus ei ehdi jäädä kovin pitkäksi aikaa sohvalle makailemaan. Mielestäni tästä kaikesta muodostuu kuitenkin hallituksen suurin haaste: Kuinka tavoittaa ja innostaa jäsenistö osallistumaan tapahtumiin, olivat ne sitten uusia tai vanhoja? Vuoden aikana on tuntunut, että mainostus ei ole koskaan ollut riittävä: aina voisi lähettää enemmän sähköposteja ja tehdä enemmän seinämainoksia. Aika näyttää tuntuuko jo nykyinenkin mainostus toisinaan

tuputtamiselta siirtyessä ”pöydän toiselle puolelle”. Mainostuksen parantamiselle P-klubissa on kuitenkin hyvin paljon potentiaalia.

Vaikka lopullisten kiitosten aika ei todellakaan ole vielä, halua silti osoittaa valtavat kiitokset loistavalle hallitukselleni! Teidän kanssani on ollut helppo toimia ja teitä on ollut vaivatonta johtaa. Kiitos erityisesti päätoimittaja Hakalalle energisestä ja tinkimättömästä työstä Walpon parissa. Kiitos itseuntoani hivelevistä kuvista P:n palstan lopuissa ja ymmärryksestä kun juttuni ovat puuttuneet ja deadline on jo kaukana takana.

Ja ne sanovat ”minä voin lähteä P-klubista mutta P-klubi ei koskaan lähde minusta”. Kiitos ja kumarrus erityisesti sinulle Klubi näistä kahdesta vuodesta! Tempus fugit. Ikävä tulee sinua ja hallitustoimintaa, mutta tapahtumissa nähdään.

Tomi J.

Eurooppa

– uusi vanha manner

Kimmo Elo

Berliinin muurin murtumista reilut seitsemäntoista vuotta sitten – 9. marraskuuta 1989 – on pidetty symbolina 2. maailmansodan jälkeisen Euroopan kahtiajaon päättymiselle. Konkreettisesti Berliinin länteen ja itään erottanut muuri nostettiin siten symboliksi Euroopan ideologiselle jaolle länteen ja itään, kapitalismiin ja suunnitelmatalouteen, demokratiaan ja diktatuuriin. Kun itä romahti, ”vanha” länsi sovitti päälleen voittajan viitan ja toivotti ”uudet” tervetulleiksi liittymään osaksi ”vanhaa”: Saksassa ”vanhat” osavaltiot saivat rinnalleen viisi ”uutta” osavaltiota, Euroopassa ”vanhaa” Eurooppaa edustanut Euroopan unioni (EU) itälaajennettiin ”uuden” Euroopan, siis entisen neuvostoimperiumin alueelle. ”Uusien” halu ”kiinnikivään valankumoukseen” (J. Habermas) näytti siis vahvistavan näkemystä siitä, että kyse oli asymmetrisestä sopeutumisprosessista, jossa ”uudet” samaistuisivat ”vanhoihin”.

Mutta voidaanko nykyistä Eurooppaa pitää jonkinlaisena laajennettuna ”vanhana” Eurooppana tai nykyistä EU:ia jonkinlainen vanha-EU+:na? Pintapuolisen tarkastelun perusteella näin todellakin näyttäisi olevan – olihan syvälle menevän muutoksen taustalla juuri totalitarismin ikeestä vapautuneiden maiden pyrkimys täyttää EU:n niille asettamat lähestymiskriteerit, jotka oli muotoiltu pitkälti (ellei kokonaan) ”vanhan” Euroopan ehdoilla. ”Uusien” edistymistä ja liittymiskelpoisuutta arvioitiin

siten sen perusteella, miten hyvin ne olivat onnistuneet samankaltaistumaan ”vanhojen” kanssa – joskin ”samankaltaisuus” ymmärrettiin lähinnä institutionaalisenä samankaltaisuutena.

Olisi kuitenkin jotenkin naiivia ajatella, että sekä koko se mullistus, jonka kohteeksi itäinen Keski-Eurooppa ja Venäjä vuoden 1989 jälkimainingeissa joutuivat, että EU:n itälaajentuminen olisivat jättäneet ”vanhan” Euroopan koskemattomaksi, eräänlaiseksi jatkuvuuden

Naiivi on myös ajatus, että EU:n nykyiset ongelmat voitaisiin sysätä ”uusien” harteille syyttämällä näitä kyvyttömyydestä sopeutua ”vanhan” Euroopan toimintatavoihin ja pelisääntöihin.

kalliosaareksi myrskyävällä merellä. Yhtä naiivi on myös ajatus, että EU:n nykyiset ongelmat voitaisiin sysätä ”uusien” harteille syyttämällä näitä kyvyttömyydestä sopeutua ”vanhan” Euroopan toimintatavoihin ja pelisääntöihin.

Nykyinen Eurooppa – tai nykyinen Saksa (ymmärrettynä eräänlaisena Euroopan yhdistymisen miniatyyrinä) – tulisikin ymmärtää samanaikaisesti sekä uutena että vanhana (ei kuitenkaan uus-vanhana!) yhteisönä, joka läpikäy syvällistä ja molemminpuolista oppimis-, muutos- ja sopeutumisprosessia. Parhaimmillaan tämän prosessin kuluessa muotoutuva tulevaisuuden Eurooppa on rikas yhdistelmä vanhaa, uutta ja jotakin ennalta tuntematonta – ja siten osoitus ennakkoluulottoman,

olemassa olevan rajat ylittämään pyrkivän luovan poliittisen tahdon ja toiminnan voimasta. Pahimmillaan prosessista muodostuu yritys paikkaila jotakin, jonka ohi aika on auttamatta ajanut ja joka pyrkii vastustamaan aikaa pakottamalla kaiken uuden sopeutumaan vanhaan.

Edellä sanotun perusteella etenkin nykyisen EU-eliitin halu rakentaa Roomansa mahdollisimman nopealla aikataululla – uhraamatta (tai jättämättä) juurikaan aikaa ja tilaa vaihtoehtoisten, saati epämiellyttävien skenaarioiden pohdiskelulle – saa optimismin sijaan juuri skeptisyyden nostamaan päätään. Väkisinkin syntyy vaikutelma, että liike on tärkeämpi kuin suunta – tai kuten kulunut polkupyörä-metafora asian ilmaisee: jos vauhti hiipuu, polkupyöräilijää uhkaa kaatuminen. Vaikka kentän laidalta on helppo huudella, niin näkisin vauhdin ylläpidon sijasta tärkeämpänä tilan ja ajan sallimisen pohdinnoille siitä, ovatko se konsepti ja ne rakenteet, jotka Kylmän sodan alussa luotiin ”vanhan” Euroopan yhdistämiseksi kommunismin uhan edessä ja Saksan nousun estämiseksi, todellakin tarkoituksenmukaisimmat tulevaisuuden – siis sanan varsinaisessa merkityksessä uuden – Euroopan rakentamiseksi. Tätä tilaa eurooppalainen tutkija ja tarkkailija toivoo ja odottaa – toivottavasti hän ei joudu odottamaan loputtomiin.

Kirjoittaja on Saksan politiikkaan erikoistunut valtiotieteen tohtori ja työskentelee valtio-opin laitoksella mvs. yliassistenttina.

Korealainen umpisolmu

Antti Halonen

“We have done so much more good here than we legally should have been requested to do. For 50 years our soldiers have sacrificed themselves to maintain peace and security in Korea.” Näin vastasi Ajou Universitylla puhunut Yhdysvaltain Etelä-Korean suurlähettiläs Alexander Vershbow opiskelijan kysymykseen Etelä-Koreaan sijoitettujen yhdysvaltalaisien sotilaiden mm. ympäristölle vuosikymmenien aikana aiheuttamista haitoista.

Amerikkalaisten joukkojen läsnäolo Etelä-Koreassa on kuuma keskustelunaihe. Varsinkin korealaisen nuorison keskuudessa katsotaan amerikkalaisten olevan aika vetäytyä ja jättää maan puolustaminen korealaisten itsensä hoidettavaksi. Etelä-Korean armeijan korkein johtajakin kun on edelleen maassa olevien amerikkalaisjoukkojen komentaja. Vastapalveluksena Yhdysvaltain auliista avusta maansa puolustamisessa Etelä-Korea lähetti usean tuhannen sotilaan kokaisen joukon taannoiseen Irakin ristiretkeen. Tätäkään ei purematta ole nieltä.

Pohjois-Korean ohjus- ja ydinkokeiden jälkeen Yhdysvallat on saanut oivan argumentin Etelä-Korean säilyttämiselle 51:nä Yhdysvaltain osavaltiona. Koillis-Aasian turvallisuuspoliittisen status quon ylläpito vaatii Yhdysvalloilta määrätietoista ja voimakaita otteita. Pohjoisen uhittelut katsotaan loogisesti myös merkittäväksi uhaksi Etelä-Korealle, joten otetta Etelä-Korean puolustuksesta täytyy kiristää. Yhdysvallat puolustaa eteläkorealaisten vapautta ja vakuuttaa suojelevansa

edelleen Pohjois-Korean mahdolliselta hyökkäykseltä.

Tämä amerikkalaisten luoma viitekehys huomioon ottaen on perin mielenkiintoista havaita kommentteja, joiden mukaan Pohjois-Korean ydinkoe todennäköisesti tulee lisäämään antiamerikkalaisuutta Etelä-Koreassa. Yhdysvaltojen voimapolitiikan katsotaan tuottaneen yhden suuren päävaivan eteläkorealaisten harmiksi lisää. Yksi maailman voimakkaimista armeijoista välittömästi rajan toisella puolella olisi ollut tarpeeksi ilman ydinasetakin. Monet kansallismieliset korealaiset myös ajattelevat, että Pohjois-Korea ei koskaan hyökkäisi ydinaseilla maanmiestensä kimppuun. Amerikkalaisten maalitaulujen läsnäolo näin vain kiihdyttää Pohjoisen varustelua ja lisää turvallomuutta alueella.

On selvää, että Yhdysvaltojen – kuin myös Japanin – intresseissä on pitää Koreat ainakin toistaiseksi toisistaan erillään. Vahva, nationalistinen ja yhtenäinen amerikkalaisista riippumaton Korea veisi Yhdysvalloilta geopoliittisesti tärkeän jalansijan Aasian mantereelta. Japanissa myös tiedostetaan korealaisten pyhä viha entistä siirtomaaisäntäänsä kohtaan, voimantunnonsa oleva yhtenäinen Korea voisi muodostaa Japanille nykyistä epävakaa Pohjois-Koreaakin suuremman uhan. Status quon ylläpitäminen vaatiikin Yhdysvalloilta jatkuvaa panostusta Etelä-Korean pitämiseen talutusnuorassaan.

Mutta mitä Etelä-Korea voi tehdä? Maa on ollut Yhdysvaltain nukkena perustamisestaan lähtien. 1950-, 60-, 70- ja 80-lukujen aikaisten sotilasdiktatuurien

toimeenpanemat verilöylyt saivat Yhdysvaltain hiljaisen hyväksynnän, olihan kyseessä ainoastaan toimintaa kommunismia vastaan. Korean sodan jälkeen maan talous laitettiin kuntoon paitsi hien, veren ja 70-80 -tuntisten työviikkojen avulla, myös amerikkalaisten rahallisella avustuksella. Ulkomaankauppa on pitkään ollut riippuvainen Yhdysvaltain markkinoista. Vanhempi sukupolvi kokee edelleen laajalti pelastumisensa olevan lahja amerikkalaisilta, ja elää heille ikuisessa kiitollisuudenvellassa. Käsitys Yhdysvalloista Kultaisena Onnelana näkyy edelleen varsinkin kulttuurivaihdossa. Pääsy opiskelemaan yhdysvaltalaisiin yliopistoihin vilkkuu kaikkien mielessä ja ajatus opettajavaihdosta eurooppalaisten yliopistojen kanssa on absurdi, mikäli vaihtoehtona on amerikkalainen opinahjo. Amerikkalaisuus on syvällä Etelä-Koreassa.

Korealaisen politiikan status quon ymmärtäminen vaatii paljon. Paljon enemmän kuin muutaman kuukauden oleskelun maassa. Kyseessä on uskomaton sekoitus jossa osallisena ovat niin kungfutselaiset traditiot, kansalliset kipupisteet ja kansallistunne kuin myös talouskasvuajattelu, kasvukivut, amerikkalaisuus ja sen mukanaan tuomat pelkotilat rajan pohjoispuolella olevaa sisarkansaa kohtaan. Jos korealaisia opiskelijoita on uskomisen, ovat amerikkalaisjoukkojen päivät Soulissa pian luetut. Suurlähettiläs Vershbow on puolestaan varma, että “Yhdysvaltain ja Etelä-Korean liittoa kehitetään vastaamaan nykyajan vaatimuksia, mutta Yhdysvallat tulee edelleen kantamaan suurta vastuuta rauhallisen kehityksen ylläpitämisessä Korean niemimaalla”.

YK:n uudistusprosessi

– ei äkkikäännteitä vaan pitkäjänteistä työtä

Inka Leisma, teksti
Olli Hakala, kuva

Kofi Annan on jättänyt komean perinnön vuodenvaihteessa aloitettavalle seuraajalleen. Selvää on, että YK:n uudistaminen ei ole helppo tehtävä. Palkitsevaa se voi olla, tosin muutaman vuosikymmenen aikaperspektiivillä. Maailmanjärjestön rakenteet heijastuvat ihmisten hyvinvointiin, vaikka yhteyttä niiden välillä voi olla vaikeaa nähdä.

Yhdistyneet kansakunnat (YK) perustettiin vuonna 1945 varjelemaan ihmiskuntaa uudelta valtioiden väliseltä suursodalta. Vaikka YK on koko 60-vuotisen historiansa ajan ollut maailman tärkein rauhanorganisaatio, sen vaiheisiin rauhan ja turvallisuuden takajana sisältyy onnistumisien lisäksi paljon toimettomuutta ja epäonnistumisia.

Kofi Annanin pääsihteerikaudella

näkyvästi edistyneellä rakennemuutoksella, niin sanotulla YK-reformilla, haetaan ratkaisuja moniin maailmanjärjestöä jo vuosia vaivanneisiin ongelmiin. "On harhaluulo, että YK olisi nyt josakin ennennäkemättömässä uudistamisen tarpeessa", sanoo

Käsitys laajemmasta vapaudesta kattaa ajatuksen kehityksen, turvallisuuden ja ihmisoikeuksien keskinäisriippuvuudesta.

Suomen YK-liiton puheenjohtaja Sirpa Pietikäinen. "Uudistuksista on puhuttu aina, ja YK:ta on uudistettukin. Aivan kuten Suomeakin jatkuvasti uudistetaan, kun esimerkiksi säädetään uusia lakeja.

YK saa uuden pääsihteerin ensi vuoden alusta lähtien. Eteläkoorealainen Ban Ki-Moon on pitkän linjan diplomaatti, joka kampanjansa aikana korosti YK-reformin jatkamista. Keskeisiksi tavoitteikseen hän on maininnut YK:n hal-

linnon uudistamisen ja sisäisen epäluottamuksen poistamisen. On mielenkiintoista nähdä, kuinka vahvan roolin uusi pääsihteerit ottaa. Kofi Annanin rooli YK:n uudistamisessa on ollut hänen kautensa alusta, vuodesta 1997 saakka, hyvin aktiivinen.

Vuosituhanen vaihde merkkipaaluna

Nyt keskustelussa olevat uudistukset ovat pitkälti peräisin vuosituhanen vaihteen huippukokouksesta. Loppuasiakirjassa, joka tunnetaan paremmin vuosituhatjulistuksena, valtiot linjasivat muun muassa toivottavan kehityksen suunnasta, ihmisoikeuksien kunnioittamisesta sekä YK:n vahvistamisesta. Jäsenvaltioiden mielestä esimerkiksi yleiskokouksen asemaa tulisi vahvistaa, turvallisuusneuvosto uudistaa perusteellisesti sekä tuoda lisää ennakoitavuutta järjestön talouteen.

Vuosituhatjulistuksen pohjalta

syntyivät myös niin sanotut vuosituhatavoitteet: selkeät ja mitattavat tavoitteet, jotka tähtäävät köyhyyden vähentämiseen ja maailman muiden suurten kehitysongelmien ratkaisemiseen. Tarkarajaksi asetettiin vuosi 2015. Hyvällä kehityksellä tarkoitetaan yksinkertaisesti sitä, että kaikilla ihmisillä olisi mahdollisuus hyvään elämään ilman kurjuutta, nälkää, lukutaidottomuutta, sairauksia ja turvattomuutta.

Muistutus peruskirjan tarkoituksesta

Pyrkimys hyvään kehitykseen linkittyy YK:n rakenteelliseen uudistamiseen monin tavoin. YK on poliittinen foorumi, jonka avulla maailman

yhteistä tulevaisuutta voidaan parhaiten muokata haluttuun suuntaan. Vuonna 2005 Kofi Annan julkaisi seurantaraporttinsa vuosituhatvuoden huippukokouksessa asetetuille tavoitteille. Raportin nimeen on poimittu lainaus YK:n peruskirjasta: In larger freedom. Nimellä halutaan korostaa sitä, että peruskirjan tarkoitusta pitää pystyä edistämään jokaisen ihmisen elämässä.

Käsitys laajemmasta vapaudesta kattaa ajatuksen kehityksen, turvallisuuden ja ihmisoikeuksien keskinäisriippuvuudesta, ja näille sektoreille asiakirjan esitykset pitkälti kohdistuvatkin. Raportissa ehdotetaan muun muassa erillisen rauhanrakennuskomission perustamista ja rahastoa sen tueksi sekä ihmisoikeustoimikunnan korvaamista uudella ihmisoikeusneuvostolla.

Uusia toimielimiä jo perustettu

Kesäkuussa 2006 toimintansa aloittanut ihmisoikeusneuvosto on pitänyt jo ensimmäiset kolme istuntoaan tältä vuodelta. Aiemmin ihmisoikeustoimikunta kokoontui vain kerran vuodessa, ja jäseneksi saattoi päästä, vaikka olisi ollut tunnettu ihmisoikeusloukkauksista. Nykyisin, tullakseen valituksi, maan on sitouduttava avoimu-

teen omissa ihmisoikeuskysymyksissään sekä yhteistyöhön YK:n ihmisoikeustarkkailijoiden kanssa. Uutena käytäntönä maiden odotetaan tekevän myös omia vapaaehtoisia aloitteita ja sitoumuksia ihmisoikeuksien edistämiseksi.

YK:n erityinen rauhanrakentamiseen keskittyvä elin, rauhanrakennuskomissio, perustettiin, jotta se voisi koota yhteen kaikki tärkeät toimijat konfliktinjälkeisissä tilan-

Jäsenvaltioiden mielestä esimerkiksi yleiskokouksen asemaa tulisi vahvistaa, turvallisuusneuvosto uudistaa kokonaan sekä tuoda lisää ennakoitavuutta järjestön talouteen.

teissa. Toimenkuva on selkeä: kestävien, kokonaisvaltaisten rauhanponnistelujen aikaansaaaminen. Erityisiä painopistealueita rauhanrakennuskomission työssä ovat jälleenrakennus, kansallisten instituutioiden tukeminen ja kestävä kehitys konflikteista toipuvissa maissa. Komission tueksi perustetun rahaston ensimmäiset tuensaajat on jo valittu: pitkään konflikteista kärsineet Burundi ja Sierra Leone.

Hankalimmat kysymykset vielä avoinna

Turvallisuusneuvostolla on ensisijainen vastuu kansainvälisen rauhan ja turvallisuuden ylläpitämisessä. Sen päätökset ovat jäsenvaltioita sitovia. Turvallisuusneuvoston kokoonpano ei kuitenkaan parhaalla tavalla enää edusta kansainvälistä yhteisöä kokonaisuutena. YK:n näkyvintä valtaa käyttävä elin on jo monen vuoden ajan kärsinyt eräänlaisesta uskottavuusongelmasta. Neuvoston työskentely- ja päätöksentekomenetelmiin kaivataan myös lisää läpinäkyvyyttä ja tehokkuutta. Neuvoston tulisi olla edustuksellisempi sekä halukkaampi ryhtymään toimenpiteisiin, kun niitä rauhan ja turvallisuuden ylläpitämiseksi eri puolilla maailman tarvitaan.

Sirpa Pietikäisen mukaan valankäyttöä tulisi keskittää ja järjeyttää. ”Yleiskokous tarkoitettiin aikoinaan YK:n keskeisimmäksi jäsenmaiden neuvotteluforumiksi. Se edustaa globaalia demokraattisuutta: kaikilla mailla on yksi ääni. Turvallisuusneuvosto on kiilannut yleiskokouksen ohi tärkeydessä, vaikka suurinta valtaa siellä käyttää kourallinen maailmanmahteja. Yleiskokous voisi tulevaisuudessa ottaa takaisin roolinsa YK:n ytimessä. Jos sen asialista olisi tarpeeksi tiivis, erillistä turvallisuusneuvostoa ja talous- ja sosiaali-neuvostoa ei tulevaisuudessa enää tarvittaisi. Yleiskokous hoitaisi nämä, sen istuntokauteen voisi kuulua erillinen kehityssessio ja turvallisuus-

Turvallisuusneuvoston uudistamista on käsitelty jo vuodesta 1993 työryhmä, joka jätti yleiskokouksen 60. istuntokaudelle yhden monista raporteistaan. Siinä todetaan, että keskustelua jatketaan nyt käynnissä olevalla 61. istuntokaudella. Vaikka juuri turvallisuusneuvoston uudistaminen tuntuu loputtomalta, epäluottamuksen sävyttämältä kansallisten intressien taistelulta, edistys muilla toimintasektoreilla on rohkaisevaa.

Kirjoittaja on entinen P-klubilainen ja työskentelee nykyisin Suomen YK-liitossa tiedottajana

Suomen YK-liitto on 1954 perustettu kansalaisjärjestö, joka tekee tunnetuksi ja tukee Yhdistyneiden kansakuntien toimintaa ja periaatteita. Liitto tarjoaa YK:hon ja kansainvälisyyteen liittyviä tapahtumia, koulutusta ja tiedotusta. Toiminnassa on mukana yli 60 suomalaista järjestöä.

Suomen YK-liitto:

www.ykliitto.fi

Vuosituhatavoitteet:

www.vuosituhatavoitteet.fi

YK-reformi kokonaisuudessaan:

www.reformtheun.org

Rauhanrakennuskomissio:

www.un.org/peace/peacebuilding

Turusta maailmalle - Brysselistä Bonjour!

Opiskelu-elämä ei kai radikaalisti ole muuttunut sitten 90-luvun alkuvuosien jolloin itse aloitin opintoni Turun yhteiskuntatieteellisessä. Kai opiskelijat yhä edelleen näyttävät kiiruhtavan kampuksella luennoilta toiselle, hakeutuvan aamulla kirjastoon varaamaan lukupaikkaa kun itseasiassa suurin osa päivästä kuluu kahviloissa ystävien kanssa hengailuun ja loputtomaan analyysiin elämästä tässä ja nyt; illan bileistä, ihmissuhteista, sen ja sen proffan tenttikysymyksistä, vapaana olevista kämpistä ja vaihto-opiskelupaikoista. Ja yhä edelleen opiskelijat kai jakaantuvat aktiiveihin ainejärjestössä, tai politiikassa tai opiskelussa tai niihin monilahjakkuuksiin jotka loistavat näissä kaikissa, usein vielä vuosikymmenestä toiseen.

Opintojeni alkaminen vuonna 1992 sijoittuu viattomuuden aikaan ennen kännyköitä, kannettavia, sähköpostia tai EU-jäsenyyttä. Tämän lauseen kirjoittamisen jälkeen tunnen itseni muinaisjäännökseksi. Eli kahvitreffit kampuksella oli sovittava joko etukäteen edellisenä päivänä tai puhelimesta aamulla tai sitten

vain luotettava tuuriin että joku muukin sattuisi sinä päivänä kirjastoon.

Luentomuistiinpanot tehtiin perinteisellä menetelmällä kynän ja paperin avulla, niitä sentään saattoi kopioida kavereille jotka eivät syystä tai toisesta selviytyneet luennoille. Sähköposti teki tulojaan mutta en muista käyttäneeni

Lamavuosien opiskelukurjuus muuttui kerralla toiseksi, Amsterdamissa opiskeltiin pienryhmissä professorin johdolla

sitä kommunikoinnin välineenä ennen kuin vaihto-opiskelijavuotenani 1994-95 Amsterdamissa muutaman kerran.

Suomi haki EU-jäsenyyttä vuonna 1992 kun Neuvostoliitto oli edellisenä vuonna hajonnut ja YYA-sopimus rauennut. Elimme keskellä maailmanhistoriallista mullistusta mutta päivänpolttavat pohdiskelut keskittyivät kyllä siihen riittävätkö sen kuun rahat sekä vuokraan, ruokaan ja juna-lippuun kollegatapaamiseen Hel-

sinkiin vai joudunko jättämään jonkun menoerän väliin, mistä saan pakollisen tilastotieteen kurssin viime luennon muistiinpanot ja meniköhän vaihto-opiskelija hakeumukseni läpi.

90-luvun puoleen väliin mennessä olimme kahden vuoden aikana istuneet 200 opiskelijan massaluennoilla muutaman kerran ja suorittaneet loput opinnot massiivisina kirjatentteinä. Muistelemme 90-luvun alun lamavuosien opiskelua lämmöllä koska olimme nuoria ja sitsien tapahtumista voisi kirjoittaa monta draamaa ja komediaa, mutta myös siksi että kutsumme opintojamme "akateemiseksi kirjukurssiksi". Näin jälkikäteen ymmärtää miten lama puri myös opiskelijoihin, jotka eivät onneksi vielä olleet tappelemassa työpaikoista, mutta joutuivat ikävä kyllä yliopistossa tappelemaan muista niukoista resursseista kuten tenttikirjoista, luennoista, yksilöllisestä opintojen ohjauksesta ja professorien ajasta.

EU herätti vuosikertani kiinnostuksen. Yhtäkkiä kaikki lähtivät vaihtoon ja yleinen mielipide oli

tietenkkin se että jos tähtäsi kansainvälisiin tehtäviin opintojen jälkeen, vaihto-opiskeluvuosi oli must. Itse vietin vuoden Amsterdamin yliopistossa. Lamavuosien opiskelukurjuus muuttui kerralla toiseksi. Amsterdammassa opiskeltiin pienryhmissä professorin johdolla, joka viikko luettiin muutama kirja, kirjoitettiin ainakin yksi essee per luentosarja, pidettiin esitelmä ja keskusteltiin ja väiteltiin kaikista mahdollisista aiheista. EU ei ollut kirosana vaan suurin osa professoreista teki tutkimusta siihen liittyen, ja oltiinhan tietysti yhdessä EU:n perustajamaista. Sen lisäksi että tuhlasin ruhtinaallisesti aikaani kaikkiin mahdollisiin ja mahdottomiin opiskelijatapahumiin (=bileisiin) en koko viisivuotisen opiskelija-urani aikana opiskellut tehokkaammin tai ollut inspiroituneempi valitsemastani alasta.

Tulin Suomeen tekemaan gradun,

pakkasin matkalaukkuni ja muutin vuonna 1997 Brysseliin jonne muutamia P-klubin ainejärjestöaktiiveja olikin jo hakeutunut ja lisää oli tulossa. Kohta Brysselissä puhuttiin jo Turku-mafiasta, niin paljon Turusta samoihin aikoihin valmistuneita valui tänne töihin mm. meppiavustajiksi, EU-instituutioihin ja lobbareiksi. Sitä yhden sukupolven suurta exodusta pääkallopaikalle varmasti edesauttoivat Antolan EU-luennot, Brysselissä jo valmiina olevat ystävät ja lama-Suomen kireät työmarkkinat.

Tulin maksimissaan kolmeksi vuodeksi katsomaan jos viihtyisin. Yhdeksän vuoden jälkeen viihdyn edelleen. Työ on vaihtunut edunvalvonnasta viestintään ja suomalaisesta kansainväliseen työntajaan. Tunnen itseni edelleen ulkomaalaiseksi Belgiassa mutta loma-aikojen Suomikin on muuttunut jo aika eksoottiseksi

maaksi. Ehkä palaan joskus. Siihen asti tapaamme erilaisissa kokoonpanoissa vanhojen opiskelijakavereiden kanssa, muistelemme viljejä opiskeluvuosia ja ihanan yhteisöllistä tunnelmaa Turun kampuksella ja laulamme snapsilauluja ja 80-luvun hittejä.

Brysselissä 20.11.2006

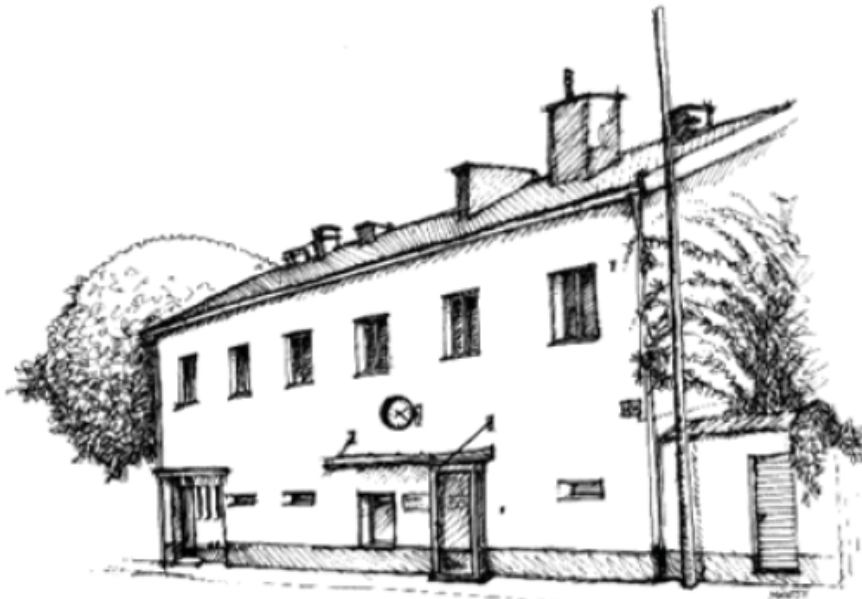
Karoliina Rasi-Hedberg

Kirjoittaja on entinen klubilainen ja valmistui vuonna 1997. Nykyään hän työskentelee Krauthammer international -nimisessä management training yrityksessä

Turun yliopiston kirjakauppa

<http://kirjakauppa.utu.fi>

Rookatan kirjakauppas Kerttulinkarun kello alla!
(Kalevi Wiik)

Serbien ortodoksi luostarin rauniot, Prizren 2005

Kosovon pitkä tie itsenäisyyteen

Thomas Jokinen
teksti ja kuva

Seitsemän vuotta YK:n protektoraattina ollut Kosovon maakunta ja sen itsenäisyyspyrkimykset ovat tämän päivän Euroopassa päivänpolttava puheenaihe, joka Suomen EU:n puheenjohtajuuskauden aikana on jäänyt hieman taka-alalle huolimatta siitä, että vuosikymmeniä jatkunut konflikti saattaa saada ratkaisunsa jo pian vuodenvaihteen jälkeen. Osapuolten välillä käytäviä neuvotteluja johtaa presidentti Martti Ahtisaari. Kosovon lopullista statusta koskevat neuvottelut ovat pääosin olleet tuloksettomia ja Ahtisaari onkin todennut neuvotteluratkaisun olevan hyvin epätodennäköinen osapuolten näkemuserojen säilyessä ennallaan. Kosovo vaatii itselleen itsenäisyyttä Serbian

ollessa valmis hyväksymään käytännössä kaiken muun kuin itsenäisyyden. Todennäköistä siis on, että YK:n turvallisuusneuvosto, jolle Ahtisaari raportoi, antaa vuodenvaihteen jälkeen niin kutsutun pakkoratkaisun. On siis hyvinkin mahdollista ellei jopa todennäköistä, että Euroopan takapihalle syntyy lähiaikoina uusi valtio. Mutta minkälainen paikka on Kosovo?

Kosovo on monietninen maakunta, jota asuttavat pääosin Kosovon albaanit. Alle kymmenesosa Kosovon kaksi miljoonaisesta kansasta on etnisiä serbejä, jotka asuvat suurimmaksi osaksi maakunnan pohjoisosissa Ibar-joen pohjoispuolella tai heille varatuissa enklaveissa. Vuonna 1999 käydyn Kosovon sodan kokemukset ja etnisyyksien väliset jännitteet ovat kuitenkin vielä kansakun-

nan tuoreessa muistissa ja rasittavat näin ollen vakaan ja rauhallisen yhteiskunnan rakentamista. Epäluulo serbien ja albaanien välillä on johtanut toistuviiin etnisesti motivoituihin rikoksiin ja veritekoihin Kosovossa. Maakunnan turvallisuustilannetta valvoo Nato-johtoinen rauhanturvajoukko KFOR. Statusprosessin tässä vaiheessa herää väistämättä kysymys maakunnassa asuvien serbien kohtalosta. Millainen Kosovo jää etnisten serbien asutettavaksi, mikäli maakunnasta tulee itsenäinen valtio ja KFOR hamassa tulevaisuudessa ajetaan alas?

Minkälainen valtio Kosovosta sitten tulisi sen mahdollisen itsenäistymisen myötä? On luultavaa, että vuosisatoja itsenäisyydestä haaveilleet albaanit pyrkisivät uudenlaisen optimismin vallitessa jälleenrakentamaan

Kosovon pahoin vajaata ja sodan runtelemaa infrastruktuuria mahdollisimman nopeasti. Ongelmaksi muodostunee ainakin alkuvaiheessa talouden kehittäminen. Kokemani ja näkemäni perusteella Kosovossa ei ole juuri minkäänlaista teollisuutta. Useimmat entisen Jugoslavian aikaisista tuotantolaitoksista ovat tuhoutuneet ja maakunnan työttömyysprosentiksi on arvioitu jopa 70 %. Jo pelkän sähkön tuotanto aiheuttaa nykyisellään mittavia ongelmia Kosovolle. Itsenäisyyden toteutuksessa yhteiskunnan rakentaminen jäisi todennäköisesti suurelta osin ulkomaisen pääoman varaan. Kosovon turvallisuustilanteen kehittäminen siirtynee vaiheittain kansainvälisen yhteisöltä maan omille viranomaisille. Kosovossa parhaillaan toimiva järjestäytynyt

rikollisuus ei itsenäisyyden myötä ainakaan vähenisi. Onkin oletettavaa, että Kosovon on tulevaisuudessa kohdattava samat haasteet

Itsenäisyyden toteutuessa yhteiskunnan rakentaminen jäisi todennäköisesti suurelta osin ulkomaisen pääoman varaan.

kuin esimerkiksi Bosnian, jossa prostituutio, salakuljetus ja korruptio kukoistavat.

Monet Kosovon itsenäistymistä vastustavat valtiot kuten Venäjä esittävät näkemystensä tueksi hataria ketjureaktioiteorioita, joiden mukaan Kosovon itsenäistyminen merkitsisi automaattisesti kaik-

kien maailman separatistinen alueiden irtaantumiskytkimykseen ylitsevellova kiihtymistä. Turun yliopiston poliittisen historian laitoksen alaisuudessa toimivan konfliktien ja terrorismin tutkimusryhmän (RGCT) tekemän tutkimuksen mukaan asiaan ei kuitenkaan ole näin vaan separatistisia liikkeitä ja niiden tavoitteita on aina käsiteltävä tapauskohtaisesti.

Thomas Jokinen, VTyo

Kirjoittaja toimii tutkimusavustajana Konfliktien ja terrorismin tutkimusryhmässä ja on palvellut suomalaisessa rauhanturvajoukossa Kosovossa (SRJK) vuosina 2005–2006. Kirjoittaja on tukenut YTM Anssi Kullbergin ja VTM Christian Jokisen kirjoittaman kirjan "Separatismi ja Islamismi" Kosovo-osuutta omalla kontribuutiollaan.

**REILU JUOMINEN
EDISTÄÄ
HENGITYSTÄ**

Räätäntöla
PROFFAN
K E L L A R I
REHTORINPELLONKATU 6
PUH. 250 5515

VÄLÄHDYKSIÄ KUNNIAKKAASTA HISTORIASTAMME

Sampo K. Saarinen

Nyt kun uusille fukseille ei enää muutamaa vuoteen ole jaettu P-klubin historiikkia vuosilta 1975-2000, on syytä esitellä muutamia tapauksia vuosien varrelta.

Excut: Idänmatkojen vastapainoksi käytiin Berliinissä 1984 ja Brysselissä 1988. Brysselissä vierailukohteita olivat EY:n komissio, Suomen Brysselin suurlähetystö, NATO ja EEC. Melko tutulta kuulostava ohjelma. Brysselissä vierailtiin myös vuonna 1992.

Toimisto: Aikoinaan päivystyksiä pidettiin valtio-opin laitoksella. 1984 vuokrattiin huone Yo-talo B:stä. 1987 vallattiin Kasarmialueella tyhjäksi jäänyt rakennus, mutta sieltä jouduttiin muuttamaan jo samana keväänä pois. Syksyllä palattiin jälleen B-taloon. Välillä oltiin taivasalla. Vuodesta 1989 alkaen oltiin muutama vuosi TYYn ainejärjestökeskuksessa Kirkkotiellä. Vuonna 1994 P-klubi muutti nykyiseen toimistotilaansa Yo-talo A:han.

Yhteiskunnallisuus: TYYn rauhankomitean järjestä-

mille marsseille osallistuttiin klubissa ahkerasti, P-klubi olikin lähes koko 80-luvun Rauhapuolustajien jäsen. Vuonna 1985 valtioneuvostolle lähetettiin kirje, jossa kehoitettiin katkaistamaan suhteet Etelä-Afrikkaan. P-klubi kuului Suomi-Neuvostoliitto - seuraan aina vuoteen 1990 asti. Ainejärjestö rähmällään? Tietokonepohjaisen opintorekisterin käyttöönottoon suhtauduttiin varauksella. Keväällä 1984 järjestettiin aiheesta seminaari. George Orwellin teos 1984 antoi luontevan aiheen kytkeä asia laajempaan kontekstiin ja pohtia sitä osana yhteiskunnallisia valvontamenkanismeja.

Haalarit: Vuosia kestänyt keskustelu niiden hankkimisesta alkoi 80-luvun puolivälissä. Vielä keväällä 1987 jäsenistö tyrmäsi haalarit valisemalla niiden sijaan t-paidat. Seuraavaksi haalaroiden vastustajat ehdottivat pikkutakkien hank-

kimista. Lopulta haalareita alettiin hankkia keväästä 1989 lähtien.

Vuosijuhlat: Ensimmäiset ilta-pukujuhlat järjestettiin 1990. Vuoden 1996 juhlien järjestäjällä ei ollut kovinkaan mukavaa, sillä juhlapuhujaksi lupautunut Kirsi Piha perui tulonsa päivää ennen juhlia. Asiaa puitiin aina Iltalehden mielipidesivuilla asti.

Muuta: Kastajaisia on järjestetty perinteisellä kaavalla Aurinkolahdessa vuodesta 1997 lähtien.

Lähde: Saleva Marja, P-klubi 1975-2000. Turku 2001.

**Teille vai
meille?**

**Esittäaksesi
tämän kysymyksen
tarvitset katon
pääsi päälle.**

TURUN YLIOPPILASKYLÄSÄÄTIÖ

www.tys.fi

Asuntoja opiskelijoille.
Edullisia kesäkoteja kaikille.

Poliittista realismia on kuulua liittoon jo opiskeluaikana

Oma liittosi

www.sval.fi

Sealand - kanaalin helmi

Olli Hakala

Walpon matkailusarja saa jatkoa! Molvanian jälkeen (kts. Walpo 2/05) esittelyssä on vähintään yhtä humoristinen, mutta valitettavasti totista totta oleva Sealand.

Principality of Sealand on Englannin kanaalissa sijaitseva valtio, jota kuitenkin yksikään YK:n jäsen ei tunnusta. Itseään itsenäiseksi tituleeraava Sealand perustettiin toisen maailmansodan aikaiselle hylätylle ilmatorjuntatykin alustalle vuonna 1967 ja sen pinta-ala on vain 550 neliometriä, jalkapallokentän verran. Sealandin historia on värikäs, tosin aiemmin tänä vuonna sattunut tulipalo saattaa olla kuolinisku pienelle kuningaskunnalle.

Tarinan mukaan Roy Bates, Ison Britannian armeijan eläkkeelle jäänyt majuri, sai idean omasta valtiostaan samassa paikassa missä kaikki muutkin historian suuret ajatukset ovat kehittyneet – pubissa. Hän rikkoi radioasemineen Britannian lähetystoiminta-

lakia, joten mies päätti perustaa oman valtion Britannian aluevesien ulkopuolelle ja jatkaa toimintaansa siellä. Kohteena olisi Roughs Tower, hylätty armeijan tykkitorni, joka oli rakennettu toisen maailmansodan aikana Ipswichin lähelle suojaamaan rannikkoa. Torni sijaitsi kuusi mailia mantereesta, kun kansainväliset vedet alkoivat kolmen mailin päästä rannakallioista.

Sealandin perustaminen kansainvälisille vesille oli hyvä ajatus, mutta sitten Roy veti ässän hihas-

Itseään itsenäiseksi tituleeraava Sealand perustettiin toisen maailmansodan aikaiselle hylätylle ilmatorjuntatykin alustalle vuonna 1967.

taan: hän teki uudesta valtiostaan kuningaskunnan ja uutta kuningasta ei tarvinnut kaukaa hakea – Prince Roy I of Sealand oli syntynyt. Vaimonsa prinsessa Joanin kanssa Roy on luonut Sealandille puitteita oman valtion tarpeisiin: oma raha (Sealandin dollari, sidottu US-dollariin), vaakuna, lippu, perustuslaki, postimerkit ja passi.

Sealandin väärennetyjä passeja tosin kuningaskunnan virallisten verkkosivujen mukaan liikkuu maailmalla tuhatkertainen määrä aitoihin verrattuna.

Sealand osallistuu myös innolla urheilutapahtumiin. Sealandilla on ollut joukkue moottoriurheilussa, yleisurheilussa, minigolfissa ja – jalkapallossa. Yleensä kuningaskuntaa edustavat täysin siihen liittymättömät tahot, jalkapallossa tanskalainen Vestbjerg Vintage Idrætsforening.

Erikoista kyllä, Sealand väittää myös voittaneensa sodan. Vuonna 1978 joukko hollantilaisia liikemiehiä saapui kuningaskuntaan hieromaan kauppoja ja myöhemmin joukkoon liittyi saksalainen herrasmies. Prinssi Royn ollessa poissa he ottivat kruununperillisen panttivangiksi ja valtasivat Sealandin. Roy kuitenkin taisteli tiensä takaisin ja otti valtaajat sotavangeiksi. Kuulostaako aivan Schwarzenegger-elokuvalta? Joku muukin on havainnut saman, sillä Sealandista on tekeillä elokuva. Ensi-ilta on tarkoitus pitää vuonna 2008, mut-

ta Walpon toimitukselle jäi epäselväksi minkä kaliberin hankkeesta on kyse.

Jos haluatte lisää Hollywood aineksia, niin tässä kohtaa on hyvä kertoa Sealandin pakolaishallituksesta. Kyllä, pakolaishallituksesta. Monet "oikeat" valtiotkaan eivät voi kehuskella moisella. Saksalainen herrasmies, joka oli mukana valtaamassa kuningaskuntaa, otti nokkiinsa ajastaan sotavankina ja perusti Saksaan pakolaishallituksen, Fürstentum Sealandiin. Pakolaishallitus toteaa nettisivuillaan: "Please note that sovereign power of the Principality of Sealand cannot be exercised by the deposed Roy Bates or his collaborators." On niitä Saksassakin pubeja, näemmä.

Maailman muuttuessa myös Sealand muuttui. 1990-luvulla mikrovaltio alkoi myydä internet-palveluita. Lapsiporno ja spämmäys ovat kiellettyjä, mutta lähes kaikki muu sallittua. Jos siis haluat vältellä ylimääräistä lainsäädäntöä ota yhteys Sealandin omaan Haven Co -yhtiöön.

Loppuun hieman virallisia kantoja Sealandin asemasta. Sealand perustettiin aikanaan siis kansainvälisille vesille. Vuonna 1987 Iso Britannia laajensi aluevesiään 12 mailiin, jättäen Sealandin sen alueelle. Sealandin kuningaskunta tosin teki saman tempun päivää aikaisemmin, siis laajensi aluevesiään kolmesta mailista kahteentoista. Tuomioistuimet ovat kuitenkin päättäneet (kts. seuraava kappale) että Sealand ei ole valtio ja että vaikka Britannian armeija on hylännyt entisen tukikohtansa, se on edelleen Ison Britannian valtion omaisuutta. Sealandin kuninkaalliset väittävät aivan toista.*

Montevideon sopimuksen mukaan valtiolla pitää olla pysyvä väestö, tätä Sealandilla ei ole.

Jopa kuninkaalliset asuvat Englannin maaperällä. Vuonna 1982 YK päätti, ettei keinotekoinen saari voi olla valtio. Sealand on tosin väittänyt olevansa itsenäinen jo vuodesta 1967, joten voidaan kiistellä päteekö sääntö siihen. Jos taas Sealand tulkitaan upotetuksi laivaksi (jollainen se itse asiassa on, sillä Britannia rakensi tukikohdan upottamalla tehtävään erityisesti valmistetun sotalaivan) se ei voi olla valtio, sillä valtiolla pitää olla hallussaan pysyvä alue. Jo vuonna 1978 saksalainen raastupa määräsi seuraavaa: "A man-made artificial platform, such as the so-called Duchy of Sealand, cannot be called either 'a part of

the earth's surface' or 'land territory' and only structures which make use of a specific piece of the earth's surface can be recognised as State territory within the meaning of international law." Saman päätöksen teki vuonna 1990 Yhdysvaltalainen tuomioistuin.

Sealandin hallitsijat, "their Royal Highnesses Prince Roy and Princess Joan of Sealand" ovat edelleen Britannian kansalaisia ja matkustavat Britannian passeilla. Kaiken Sealandin postiliikenteen hoitaa Royal Mail.

* Sealandin virallinen kotisivu kertoo mm. seuraavaa:

"Their rights and claims of Sovereignty over the island and its territorial waters have been ratified time after time over the intervening years by National Courts and leading international Jurists.

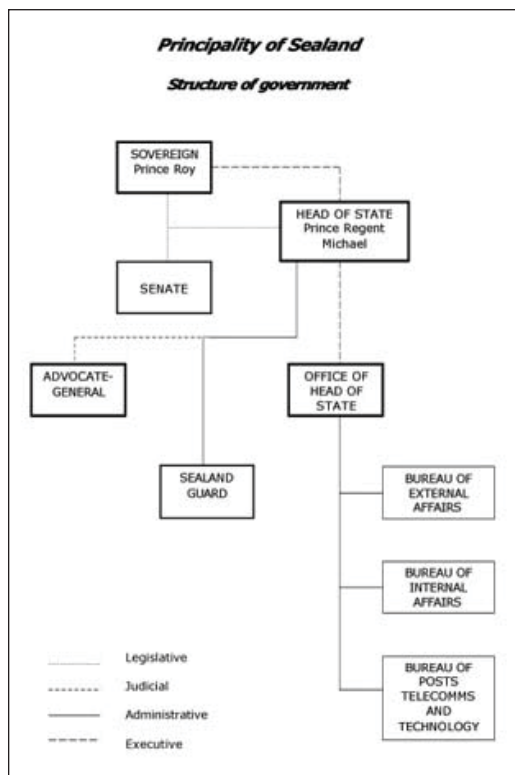
European states, during disputes involving Sealand, have stated that they have no rights or authority in Sealand and the major European states have repeatedly given de facto recognition to the existence and the Sovereignty of Sealand."

"Gradually, over the years, Sealand has become increasingly secure and internationally accepted. More and more, the international Lawyers and other Jurists stated that Sealand fulfilled all the legal requirements of a State and that the Sovereignty of Sealand was absolute and unquestionable. The major states of Europe have now accepted this as a fact."

"Easy and economical access to Sealand from Europe and Scandinavia is available, since the established ferry routes that ply to and from the United Kingdom intersect its territorial waters as they pass some three miles from the island, carrying freight and thousands of passengers daily."

<http://www.fruitsofthesea.demon.co.uk/sealand/>

<http://www.sealandgov.org/>

Syksyn satoa

Kuvaajat: Olli Hakala, Maija Karjalainen,
Paavo Lähtenemäki, Leila Uotila

”Mutta älä kirjoita tätä siihen juttuun..!”

Maija Karjalainen,
teksti ja kuva

Valtio-opin laitoksen uumenissa työstää väitöskirjaansa assistentti Maria Suojanen. Nyt pääsemme tutustumaan tähän energiseen nuoreen naiseen hieman enemmän.

Turun yliopisto

Suojanen tuli Turun yliopistoon -97 opiskelemaan sosiaali-politiikkaa, mutta tiesi jo silloin olevansa kiinnostunut valtio-opista. Itse voin sanoa, että varsinkaan pieneltä paikkakunnalta tulevan lukiolaisen ei ole helppoa selvittää itselleen kiinnostus juuri tätä alaa kohtaan, sillä lyhyt esittelypätkä yliopistojen hakuoppaassa paljoo valaise. Suojaselle oma ala kuitenkin löytyi, ja opiskelua ajasta jäivät iloiset muistot mieleen. Kompleksin toiminnassa ja TYY:n edustajistossa vapaa-ajanongelmia ei ollut, ja öisin muun aktiiviteetin lakattua oli hyvä aika lukea tentteihin. Sivuaineina

Suojanen luki myös sosiologiaa ja valtio-opin kv-linjan. Meitä P-klubiin aikaansa oputtavia lohduttaa Suojasen vakuutus siitä, että järjestötoiminnasta on oikeasti hyötyä työssä mm. kokouskäytäntöjen ja organisoituvuuden kautta! **Vaikka pientä** graduahdistustakin Suojasen opintojen loppuvaiheeseen mahtui, ei maisterinpaperien saaminen käteen -02 tuntunut erityisen hoidokkaalta, koska tiedossa oli jo jatkokoulutuspaikka samassa ympäristössä. Suojasen gradu vaalijärjestelmien vaikutuksesta puolueiden menestykseen syntyi akatemiaprofessori Hannu Nurmen ohjauksessa, ja muiden lyhyempien projektien lisäksi Suojanen on mukana Nurmen vuoteen 2008 kestävässä MOPI-hankkeessa (Models on Political Institutions). Tällä het-

kellä 30-vuotias Suojanen lukee tenttivastauksiamme Per 3 ja Per 4 -kursseilta sekä vetää pj-linjan kandiseminaaria. Väitöskirjankin tekoon jää aikaa vähintään puolet työajasta.

Kotona ja kaukana

Suojanen pitää erillään työajan ja vapaa-ajan jo senkin takia, että kotona odottaa Satsuma-koira. He harrastavat tottelevaisuuskoulutusta, jossa koiralla on kuulemma vielä opittavaa. Suojanen kuntonyrkkeilee ja kesäisin (jos sadetta riittää) viljelee pientä

maapalstaa Yo-kylän reunamilla. Kotona hän lukee mielellään, muttei työkirjallisuutta vaan kotimaisten nuorten naiskirjailijoiden tuotantoa. Suojanen pääsi aikanaan sekä Jyväskylän että Turun yliopistoon, mutta valitsi kaupungiksi Turun sen mukavuuden ja ”eksootisuuden” takia. Turusta piti alun perin tulla vain väliaikainen opiskelukaupunki. Opiskelua ajan elämänpiiri rajoittui yliopistoalueelle ja kotipaikkakunnalle Järvenpäähän, joten Suojanen on kotiutunut Turkuun ja sen metsiin vasta myöhemmin työn ja koiran myötä.

”**Ulkomailla opiskelusta** ei tietääkseni kellekään ole ollut häittävää”, toteaa Suojanen. Hän on itsekin matkailut Englannissa, Yhdysvalloissa ja Espanjassa töiden kautta. Haalaritentien inspiroimana

kysyin, mikä on sellainen poliittisesti kiinnostava paikka, johon Suojanen haluaisi matkustaa nyt jos mahdollisuus tulisi. Ukraina olisi hänen mielestään tällä hetkellä erityisesti Venäjän ja EU:n rajapinnan ja toisaalta sen poliittisen viikkauuden takia mielenkiintoinen kohde. Muiksi P-klubin excu-kohteiksi Suojanen suosittelisi tulevia EU-maita Bulgariaa ja Romaniaa.

Vaalit

Suojanen ei opiskelut aloittansa suunnitellut ryhtyvänsä tutkijaksi. Väitöskirja kuului tavoitteisiin, mutta vasta työelämäjakson jälkeen. Mahdollinen ammatti olisi ollut esimerkiksi järjestötyö. Jo pitkään kiinnostaneet vaalijärjestelmät hahmottui kuitenkin graduvaiheessa mahdolliseksi tutkimuskysymykseksi, ja kun siihen lisätään Hannu Nurmen vaikutus, niin tutkija Suojasesta kuitenkin tuli. Hän tekee artikkeliväitöskirjaa, joka koostuu johdannosta sekä erillisistä artikkeleista. Sen etu tavalliseen

väitöskirjatyyppeihin on, että tutkija voi julkaista osia työstään jo ennen koko väitöskirjan valmistumista. Kilpailu politiikan tutkimuksen lehdissä on kuitenkin kovaa, ja Suojanen korostaa tutkijan kykyä vastaanottaa kovaakin kritiikkiä. Lisäksi Suojasella riittää innostusta vaalikoneista kertovan kirjan toimittamiseen. Tutkijana Suojanen kuvaa itseään pyrähteleväksi: välillä syntyy nopeasti uutta ja välillä taas tutkimus on jumissa. Omasa viitekehäyksessä pysyminen on välillä hankalaa, mutta tuottamansa tekstin suhteen Suojanen on hyvin itsekriittinen. Hän pyrkii kirjoittamaan tiivistä ja mahdollisimman valmista tavaraa.

Toivokaamme Suojaselle hyviä hermoja väitöskirjan parissa ja pitkiä lenkkejä talvisessa (?) Turussa!

Tapaus Karpela

- mediasaastaa veitikoille ?

Laura Parkkinen

Vuonna 1991 Miss Suomeksi valitaan Tanja Vienonen. Turkulaiset koulutyöt kuiskuttelevat välitunnilla: on se ihana, ihan kuin barbinukke. Mummin vanhat Seurat kirjoittavat vuosikertakoulu- nottareista, jolla on hivenen verran liikaa pinkkiä huulipunaa ja 1990-luvut alun tyylihörhöt retaleet. Opettajat kunnianhimoisessa luki- ossa kauhistelevat: eikö Tanja aio opiskella? Ja marokkolainen poika- ystävä vielä.

Lähes vuosikymmen myöhem- min, vuonna 1999 sama nainen istuu television vaalitentissä. Sa- manikäinen Anni Sinnemä- ki vaikuttaa pikkutyöltä ylisuudessa villapaidassa ja idealisine mielipiteineen. Nainen latelee varmoja mielipiteitä ja on opetellut läksynsä hyvin. Lehdistössä

alkaa the Karpela show. Missien- hän piti olla tyhmiä, mitä tämä on? Miss Suomeksi ei valita ta- karivin hiljaisia tyttöjä, aito pyrky, sitko ja kunnianhimo ovat perus- edellytyksiä. Lama- Suomen miss Suomen on onnistuttava tuotteis- tamaan itsensä. Turkulaiset tytöt kuiskivat onkohan sillä silikonit? Kaikki eivät ole edes varmoja, mitä ne ovat.

Taina West on kirjoittanut kirjan Tanja Karpelasta. Se kertoo vah- vasta naisesta, joka sairastui lööp- pisaastaan. Se muistuttaa hieman lukion tyttöjen jutuista, me vas-

taan muu maailma. Muu maailma on paha, me ei. Tyttöjen vessassa juodaan penkkareissa taskuläm- mintä ja haukutaan tyhmit.

Samaan aikaan Rosa Meriläi- nen kertoo jättävänsä politiikan, koska se ei ole hänen juttunsa, eikä hänen persoonansa sovi täl- laiseen muottiin. Tanja Saarelan persoonasta ei ole tietoa, hän on miellyttävä, tekee työnsä hyvin ja tunnollisesti. Pinkit retaleet ovat aikapäiviä sitten vaihtuneet Finn Karelian jakkupukuihin ja hillittyi- hin helmikoruihin.

Tenttikirjoissa kerrotaan Suomen Keskustasta. Ministereiksi siellä päädytään emäntäsiiven tuella kuten Marjatta Väänänen. Mutta

Lehdistössä alkaa the Kar- pela show. Missienhän piti olla tyhmiä, mitä tämä on?

1980- luvulla ilmestyivät ”herrojen eevat”, Eeva Kuuskoki- Vikatmaas- ta nimensä saaneet naiset, joita nosti isäntäsiipi. Naisjärjestöissä tehtiin työtä ja kaadettiin litra- tolkulla kahvia, mutta silti eevat kampsivat eteenpäin.

Kuka ja mikä on Tanja Karpela? Tähän Westin kirja ei anna vas- tausta. Kepoinen kirja kertoo kohteesta omin samoin. Vähän muistelmakirjallisuutta parodioiva Muumipappa haluaa kiittää kaik- kia elämästään, josta on tullut taideteos. Muumipappa oli hie- man paikallisväriä saadakseen

vaihtanut mymmelit hosuleiksi ja toisin päin. Drombergeita ei ole vaihdettu Takkuloiksi ja toisin päin. Tanja Karpelasta paljastuu aito poliitikko, kunnianhimoisen nainen, jolle kauneus on tuskin lisäarvo. Se ei ole kirjan nimi, ei kyllä siksi, että Airisto käytti sitä jo aiemmin.

Tulisiko puolueen ulkopuolelta kivunneesta sosionomista, toisen kauden kansanedustajasta suit sait ministeriä ilman missi- kruunua? Rämäpäinen Paula Lehtomäki, reipas Kainuun likka, olisi paljon hauskempi lukukohde, kuin stereotypisen kauneusihan- teen täyttävä Karpela.

Jos Keskustapuolueen emäntä- siivessä pitkän uran tehnyt mummini eläisi, antaisin kirjan hänelle. Kysyisin, muistaako hän 1990- luvun alun Seuroja. Löytäisikö kir- ja paikkansa Paavo Väyry- sen Totuuden ajan ja kirjan Johannes Virolainen ”Tasavallan isäntärenki” vierestä? Mitä hän sanoisi? Mummi piti väreistä ja ar- vosti kauneutta sekä työtä. Hänestä Paavo oli nätti poika.

Paavon aika meni, eikä Kek- kosen Suomea ole. Kirjan kuvissa Bengtskärin majakan tuuli sivelee Karpelan hieman uurteisia kasvo- ja. Ensi maaliskuussa on eduskun- tavaalit.

Kirjoittaja on entinen P-klubilainen ja työskentelee toimittajana

Taina West & Tanja Karpela: Elämisen sietämätön keveys. 2006. WSOY.

Kuinka tasoittaa opiskelijan kivinen ja kuoppainen taival?

Mikaela Kurppa & Maria Saunajoki, teksti
Olli Hakala, kuvat

P-klubin kulturelli syksy jatkui keskustelutilaisuudella 2.11. Arcanumissa. Aiheena oli syksyn aikana paljon esillä ollut ja meitäkin jokaista läheisesti koskettava opiskelijan toimeentulo. Panelisteina tilaisuudessa olivat tuoreet ja valveutuneet kansanedustajaehdokkaat Esa Suominen (sdp), Elina Rantanen (vihr.) ja Niklas Holmberg (kesk.), ja puheenjohtajana toimi Timo Lehtinen TYY:n hallituksesta. Heti alkuun Lehtinen mainitsi ilahtuneensa siitä, että yleisöä oli kerrankin enemmän kuin panelisteja. Avoimista ovista hiippaili sisään aiheesta kiinnostuneitavieläkeskustelutilaisuuden jo alettuakin, ja osanottajia kertyi varsin mukava määrä. Liekö syy opiskelijoiden turhautumisessa jatkuvaan kituuttamiseen

ja halussa viedä opiskelijoiden asiaa eteenpäin. Teknisistä kömmähdyksistä johtuen tilaisuuden alustus jouduttiin siirtämään myöhempään ajankohtaan ja panelistit pääsivät samantien ääneen.

Keskustelu aloitettiin opintorahan korotusta ajanutta Nouse jo –kampanjaa kommentoimalla. Kaikki olivat yhtä mieltä siitä, että kampanja oli näkyvä ja monella tapaa onnistunut ja opiskelijajärjestöjen kykyä hyvään yhteistyöhön kiiteltiin. Lopputulos ei kuitenkaan lyhyellä aikavälillä ole sitä mihin pyrittiin, eikä opintorahan korotus toteudu enää tämän hallituksen aikana. Rantanen kuitenkin korosti, että paineet korotukseen ovat kovat, kun taas Holmberg oli skeptisempi ja totesi, että kyse on pitkästä prosessista. Opiskelijoiden tilanteessa on myös paljon muitakin parannettavaa. Holmberg huomautti, että perheellisten

opiskelijoiden tilanne on vaikea, ja vanhempien tulojen vaikutus opintotuen määrään korjausta vaativa epäkohta. Myös opetuksen laatu ja perusopetuksen määrärahat ovat jääneet keskustelussa jalkoihin. Suominen nosti esille toisen asteen opiskelijoiden aseman ja työllisyyskysymykset.

Teknisten ongelmien ratkettua Petri Sjöblom opiskelijapalveluista pääsi vihdoin pitämään alustuksensa, joka koski opiskelijan toimeentuloa opintotukilautakunnan näkökulmasta. Sjöblom puhui toimeentulon ongelmista, joita opiskelijat kohtaavat. Mielenterveysongelmat ovat nyky-yhteiskunnassa niin yleisiä, että Sjöblomin mukaan syyn on oltava yhteiskunnallinen. Ongelmallista on myös, että sairauspäivärahan nostajien ei ole mahdollista saada opintotukea vaikka he kykenisivätkin opiskelemaan jonkin verran. Muun toimeentulotuen ja opintotuen yh-

teensovittaminen on vaikeaa ja sitä yrittävä joutuu sukeltamaan byrokratiaviidakkoon. Toiset masentuvat ja luovuttavat, toiset taas ajautuvat loputtomaan valituskierteeseen. Lisäksi opiskelun ja työnteon yhteensovittaminen on hankalaa. Sjöblomin mukaan tilannetta auttaisi opintotuen korottaminen ja se, että opiskelijoiden ongelmat otettaisiin vakavasti. Tulorajojen korotuksesta ei hänen mukaansa sen sijaan ole apua. Sjöblom kirjoitti yleisöstä makeat naurut toteamalla, että istuvan hallituksen toteuttamalla opintolainavähennyksellä on yhtä paljon kannustavaa vaikutusta, kuin jos jokaiselle määrääjassa valmistuvalle lahjoitettaisiin ministeri Saarelan kuva. Pahat kielet kun väittävät, että kyseinen uudistus oli juuri Saarelan aikaansaannos.

Paneelikeskustelun jatkuessa keskustelijoiden puoluekannat nousivat selkeämmin esiin. Oppositiopuoluetta edustava Rantanen arvosteli tiukoin sanakääntein istuvan hallituksen politiikkaa. Hänen mukaansa opiskelijoilta edellytetään tehokkuutta ja nopeaa valmistumista vaikka tehdyt päätökset eivät kannusta siihen. Rantanen huomautti, että valmistumista edeltävä aika on erityisen stressaavaa ja siksi olisikin tärkeää helpottaa siirtymistä opiskelusta työelämään. Holmberg ja Suominen puolestaan suhtautuivat huomattavasti suopeammin halli-

tuksen harjoittamaan politiikkaan. Holmberg muistutti, että opiskelu on investointia tulevaisuuteen ja myös opiskelijoiden on osallistuttava siihen. Näin ollen esimerkiksi opintolainan nostaminen on hänen mielestään harkitsemisen arvoinen ratkaisu. Suominen totesi, että lainan kehittäminen on helpompaa kuin opintotuen korottaminen, sillä se ei näy välittömästi budjetissa.

Rantanen toi esille vihreiden ajan perustulojärjestelmän, joka hänen mukaansa toisi helpotusta myös opiskelijoiden tilanteeseen. Järjestelmän toteutuessa valtio maksaisi perustuloa kaikille väestöryhmille. Muut panelistit esittivät vastalauseensa. Holmberg huomautti, että perustulojärjestelmän rakentaminen vaatisi muiden sosiaaliturvien lakkauttamista tai yhdistämistä uuteen malliin, mistä seuraisi intressiritiriitoja eri väestöryhmien välillä. Suominen mukaan järjestelmä ei huomioi eri ryhmien erilaisia tarpeita, eikä se sisällä opintotuen kaltaista kannustavaa vaikutusta. Lisäksi raha ei ratkaise kaikkia ongelmia, esimerkiksi syrjäytymistä.

Panelin lopuksi yleisö sai esittää panelisteille kysymyksiä. Kysymysten esittäjätkin toivat vahvasti mielipiteensä esiin, ja ajatusta tulorajojen korottamisesta kritisoi- tiin. Ihmetystä osakseen sai myös

se, miksi määrärahoja syydetään opiskelijoiden sijasta puolustusvoimille, ja tähän kysymykseen ei löytynyt tyhjentävää vastausta. Keskustelun lomassa tuli myös esille, etteivät opiskelijat suinkaan ole ainoa huomioitava ryhmä yhteiskunnassa vaan monella on asiat vielä huonommin. Suominen muistutti, ettei opiskelu ole pysyvä olotila vaan yksi vaihe elämässä. Rantanen huomautti, että nykyään opiskelijat ovat varsin valveutuneita ja huomioivat myös ympäristö-, tasa-arvo- ja kehitysyhteistyökysymykset.

Lopuksi eduskuntavaaliehdokkaat saivat vielä harjoitusta kamppanjaa varten ja pääsivät kertomaan, miksi juuri he ovat oiva valinta eduskuntaan. Holmberg ilmoitti harjoittavansa realistista politiikkaa. Kaikille olisi annettava mahdollisuus menestyä ja heikoista tulisi pitää huolta. Rantanen puolestaan sanoi olevansa oman sukupolvensa ääni ja hänen sydäntään lähellä on erityisesti nuorten naisten ja pätkätyöläisten asema sekä perheen perustamiseen liittyvät asiat. Suominen kertoi painottavansa tasa-arvoa ja globaalikysymyksiä. Toivotamme onnea panelisteille eduskuntavaalikilvassa!

Vasemmallä Petri Sjöblom, oikealla Timo Lehtinen

Turku

– seuraavat noin sata vuotta

Elias Laitinen, teksti
Tanja Amper, kuva

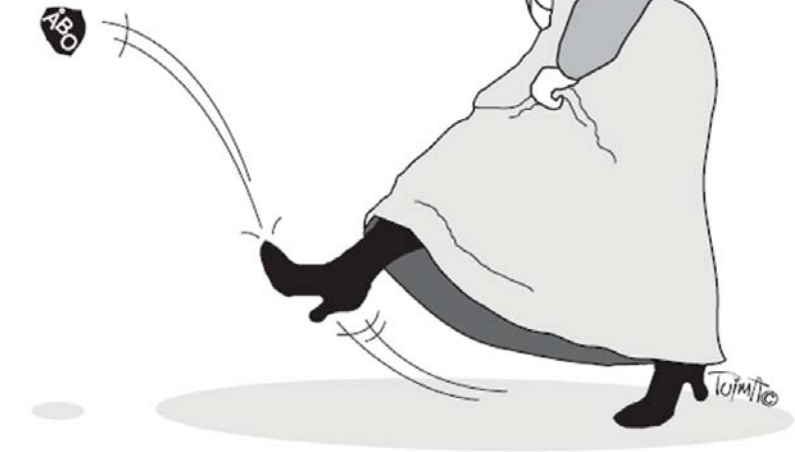
Uusimmat tulevaisuuden tutkimuksen menetelmät tekevät meille mahdolliseksi kurkistaa Turun tulevaisuuteen. Tällainen on tulevaisuuden Turku, olkaa hyvät.

2010

Tampereelta käsin toimiva Eiturkulainen Osakunta on viimeimpien mittausten mukaan onnistumassa tavoitteessaan irrottaa Turku mantereesta. Eiturkulaisen Osakunnan vakaumuksellisen Turku-antipatian motivoimat uuterat veikot ovat jo vuosikautia käyneet kerran vuodessa Tampereelta Turussa iskemässä kiilaa maahan Turun ja Kaarinan rajalla ja sen jälkeen Turun Kauppatorilla hypimässä tasajalkaa tavoitteenaan upottaa Turku jonakin päivänä mereen tai edes irrottaa se mantereesta. Turun ja Kaarinan rajalla sijaitseva oja oli kymmenen vuoden aikana leventynyt kolme senttiä, mikä tiedemiesten mukaan osoittaa, että Turku on tällä tahdilla irtoamassa mantereesta vuonna 2214. Uutinen on saanut monia Tampereella asuvia turkulaisia vaihtamaan puolta ja ilmoittautumaan jäseneksi Eiturkulaiseen Osakuntaan. Yhdistyksen sääntöjen mukaan tämä onnistuu, jos turkulainen pyytää julkisesti anteeksi turkulaisuuttaan ja pyllistää turkuun päin.

2015

Vain viisi vuotta edellisestä Turku on todella irtoamassa Manner-Suomesta, tosin hieman eri ta-

valla kuin Tampereella on ajateltu. Aktiivisen kaupunkilaisen kaksikymmentä vuotta käynnissä ollut Vapaa Turku -liike on vihdoin kantamassa hedelmää. Kannatusta turkulaisten keskuudessa liikkeellä ei tosin ole kuin nimeksi, mutta päättäjät Helsingissä ovat suuressa viisauudessaan huomanneet, että jos Turku vielä seuraavan vaalikauden aikana on osa Suomea, joutuu Suomen valtio todennäköisesti ottamaan kotoilleen ainakin osan Turun tulevan konkurssipesän varsin mittavaksi paisuneesta velasta kansainvälisille pankeille. Tämän seurauksena Vapaa Turku -liikkeen vaatimukseen on päätetty myöntyä ja virkamieskoneisto on valjastettu puuhaamaan Turun itsenäistymistä nopeutetulla tahdilla. Vaikka Turun irtautuminen Suomesta ei näin tapahdukaan aivan tarkoitetulla tavalla, eivät tamperelaiset eivätkä muutkaan ole esittäneet vastalauseita.

2020

Turusta on todella tullut maailman ensimmäinen konkurssiin mennyt kaupunki, mutta itsenäistymispro-

sessi on saanut uuden käänteen. Turun kaupungin siivellä vuosikymmeniä elänyt Kaarinan kaupunki on kerännyt mittavan omaisuuden ja ostaa Turun konkurssipesän. Näin Turun maa-alue säilyy osana Suomen valtiota, mutta liitetään kokonaisuudessaan Kaarinaan ja Turku pyyhitään kartalta. Turun konkurssipesää selvittämään palkatulle lakimiesarmeijalle voidaan antaa potkut, ja erikoistuomioistuimen tuomarit, joiden tehtävänä oli selvittää mikä osa konkurssipesän omaisuudesta oikeastaan kuului Turku-nimiselle abstraktiolle ja mikä taas sen asukkaille, saavat nukuttua yönsä kunnolla ensi kerran vuosikausiin.

2080

Turku lakkaa olemasta ongelma sekä Eiturkulaiselle osakunnalle, että myös Helsingin ja Kaarinan päättäjille. Ilmastonmuutos on edennyt siihen pisteeseen, että suurin osa vanhan Turun alueesta on uponnut mereen. Tämä päätää jo lähemmäs yhdeksänsataa vuotta suomalaisille huumorin ja päänsäryn aihetta antaneen alueen tarinan.

Syyskokous 2006

Turun yliopiston Poliitiikan tutkimuksen klubi ry:n hallitus vuodelle 2007:

Puheenjohtaja:

Ida Sinisalo

1. varapuheenjohtaja:

Eero Hokkanen

2. varapuheenjohtaja:

Maria Ruuskanen

Sihtööri:

Heini Hakojärvi

Taloudenhoitaja:

Elias Laitinen

Viisi varsinaista jäsentä:

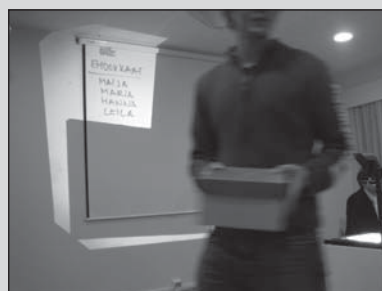
Timo Miiluniemi

Teemu Rantanen

Olli Turtiainen

Mikaela Kurppa

Inkeri Halme

Kolme varajäsentä:

Leila Uotila

Maija Niskala

Maria Saunajoki

Walpon päätoimittaja:

Maija Karjalainen

Uusi hallitus (kuvasta puuttuu Olli Turtiainen)

Vuosijuhlat

Teemu Rantanen, teksti
Aapeli Kivimäki, kuvat

Akateemiset iltajuhlat ovat monille uusina fukseina yliopistoon tulleille aivan uusi maailma, ja vaikka tämän jutun kirjoittaja ehkä joutuukin tunnustamaan tullessa erilaisille virallisemmän oloisille juhlille altistetuksi jo varsin nuorella iällä, olivat akateemiset juhlat jääneet vähemmälle. Jo aikaisessa vaiheessa syksyä oli huhuja jossakin tulevaisuudessa hämmöttävistä vuosijuhlista alkanut fukisienkin korviin kuulua. Hiukan jo P-klubin "vapaampiin" juhlintamuotoihin tutustuneena kuulostivat vuosijuhlat etikettioppaineen, tanssikortteineen ja iltapukuineen yllättävänkin jäykiltä. Oliko kyse olenkaan samasta ainejärjestöstä, jonka väellä tuntui olevan taipumus päätyä jatkamaan iltaa Turun pahamaineisimpiin karaokeluoliin? Olivatko juhlat ainoastaan arvovieraiden edustustilaisuus, vai sopiko joukkoon myös klubin rivijäseniä, tuoreista fukseista nyt

puhumattakaan? Varsin nopeasti suurimmat harhaluulot totta kai haihtuivat vanhempien opiskelijoiden kannustaessa kaikkia ilmoittautumaan mukaan, mutta taisi monelle juhlien virallisuuden ja jäykkyyden pelko kuitenkin nousta myös liian korkeaksi kynnykseksi, juhlien korkeasta hinnasta iltapukuineen kaikkineen

puhumattakaan. Säälä sinänsä, koska kokemisen arvoisista juhlita tosiaan oli kysymys.

Jos näin kuitenkin jollekin pääsi käymään, suosittelen lämpimästi rohkaisemaan mielensä ja saapumaan paikalle ensi vuonna. Nimittäin kun pienestä alkukankeudesta oli päästy eroon juhlatavanneessa cocktail-tilaisuudessa, kävi nopeasti ilmeiseksi, ettei kyseessä todellakaan ollut vain paatuneimmille pönöttäjille tarkoitettu juhla, vaan ihan vilpittöntä hauskanpitoa, totta kai hieman hienostuneemmissa ja arvokkaammissa puitteissa kuin aivan perussitseillä. Verkahovin talvipuutarhassa kelpasi aloitella juhlimista tervetuloaljoilla ja vapaalla jutustelulla muiden vieraiden kanssa. Puheenjohtajan otettua vastaan tervehdykset ja lahjat, joihin kuului mm. yksi poliittinen vanki (löytynee vielä tätä kirjoittaessa toimistomme katoista), siirryttiin bussikuljetuksilla varsinaiselle juhlapaikalle Vanhal-

le Raatihuoneelle.

Vanhalla Raatihuoneella juhlat jatkuivat illallisen, snapsien sekä jo fuksillekin tutuiksi käyneiden juomalaulujen merkeissä. Puheita pidettiin, niistä erityisen maininnan ansaitsee Sampo Saarisen koskettavan ratkiriemukas Puhe naiselle. Illan edetessä tunnelma alkoi muuttua aina vain riikkaammaksi, ja kun viimein juhlaväki siirtyi pöydistä tanssilattialle, ei mistään jäykkyydestä ollut enää tietoakaan. Aikamme tanssittuamme ja juteltuamme aloimme pohtia siirtymistä jatko- paikkaan. Bussikuljetuskin olisi kuulemma ollut tarjolla, mutta pieni kävely torin poikki raikkaassa yöilmassa ei tuntunut kovin pahalta vaihtoehdolta, varsinkaan kun matkantekoa helpottamassa oli ajattelevaisesti juhlapaikalla tarjottuja sikareita. Jatkoilla Kälälarenissa juhlinta jatkui luonnollisesti jonnekin aamun pikkutunneille jo tutuissa ja turvallisis- sa merkeissä.

Aamulla oli sitten vuorossa lähtö legendaariselle sillikselle. Kollektiivista krapulaa vietettiin tai edellistä iltaa jatkettiin tänä vuonna jossakin parikymmentä kilometriä Turusta Tampereelle päin. Sitä tarkemmasta sijainnista ei tämän kirjoittajan puutteellisella maantiedolla ole toivoakaan saada selvyttä. Kyseessä oli paikallisen urheiluseuran maja keskellä eimitään, tien, jota bussilla ajo oli ajoittain melkoinen lähelläkuolemaa -kokemus, päässä. Meitä viihdyttivät sekä elävä musiikki että dj:t, ja vapaaehtoisvoimin oli saatu paikalle koottua melkoinen

ruokatarjoilukin. Päivä sujui varsin viihteellisesti juomisen ja liikunnallisten aktiviteettien merkeissä. Illan pimentyessä oli edessä vielä siirtyminen TYY:n saunalle. Huolimatta kauniista laulusityksestä bussissamme ei bussikuskikaan jättänyt meitä moottoritien varteen (mikä osoittaa häneltä ihailtavaa yhdistelmää pitkästä pin- nasta ja huumorintajusta), vaan pääsimme turvallisesti saunomaan ja koomaamaan sohville. Huhujen mukaan saunaltakin olisi vielä jatkettu läheiseen ravitsemuslaitokseen, mutta tätä ei kirjoittaja ollut enää todistamassa.

Kaiken kaikkiaan vuosijuhlat olivat, kuten kuulemma aikaisempina vuosina- kin, hieno yhdistelmä yhteishenkeä, hauskanpitoa, perinteitä ja arvokkuuttakin. Ymmärrän oikein hyvin miksi monet pitävät näitä juhlia yhtenä klubin toiminta- vuoden ehdottomista kohokohdista.

Erään koiran päivän peili:

Hei meitä holhotaan!

Sampo K. Saarinen

Alkoholipolitiikan toinen kierros:

Raittiusmies Vanhasen holhoushallitus on päättänyt kaikessa viisaudessaan kieltää oluen paljousalennukset ja lätkäistä vielä kaikkiin alkoholipulloihin varoitustarrat. Samainen hallitushan laski kaksi vuotta sitten väkevän viinan hinnan niin halvaksi, että sitä oli melkein pakko alkaa juomaan. 12-pakin hintaa nostamalla nämä ongelmat ratkeavat? Itänaapurissa on jo varoitustarrat, ja sekös onkin vähentänyt juomista eli ei. Pullojen lisäksi pitäisi varmaan laittaa varoitustarrat kaikkiin autoihin (kolareita sattuu), kaikkiin matkalippuihin (matkustaminen on vaarallista) jne. Munasoluun pyrkivän siittiönkin matkalle pitäisi laittaa kyltti: Huom! Elämä on vaarallista, mieti vielä!

Kimi: Järkytti lehtien mukaan miljoonia tv-katsojia toteamalla olleensa paskalla. Kotonaan sohvalla formuloita olutpullo kädessään toljottava mies on sitten nykyään vissiin herkkä. Ei kestä totuutta siitä, että Kiminkin on käytävä paskalla. Juuri kun olimme vasta toipuneet naisia koskevasta vastaavasta uutisesta.

USA: Maan on oltava melko erikoinen. Vai voisitteko kuvitella, että Suomessakin valittaisiin seuraavaksi presidentiksi Mauno Koiviston poika (no eihän sillä ole kuin tytär) ja sitten hänen jälkeensä Eeva Ahtisaari?

Pikavipit: Ihmiset tilaavat puhelimellaan itselleen lainan ja velkavankeuden kolmessa sekunnissa. Eivät ilmeisesti ymmärrä, että laina pitää maksaa myös takaisin ja korkojen kera. Tämäkin on sitten palveluntarjoajien vika.

SPR: Kaipaa kovasti verenluovuttajia, mutta ehdot ovat jostain menneisyydestä. Ulkomailla hie-man pidempään oleilleet, esim.

Itänaapurissa on jo varoitustarrat, ja sekös onkin vähentänyt juomista eli ei.

vaihto-oppilaat, ovat Suomeen palattuun kuuden kuukauden karanteenissa. Ei saa luovuttaa. Sääntö koskee myös Euroopassa oleskelleita. Melko moni on karanteenissa. Homoseksuaalit eivät saa luovuttaa. Vinkki uusille pariskunnille: Yhteinen verenluovutus saattaa aiheuttaa vaivautunutta hiljaisuutta, kun molemmat vastailevat kaavakkeen kysymyksiin uusista seksikumppaneista viimeisen 3 kk aikana yms..

Turun nuoriso: Viidesosa turkulaisnuorista uskoo, että ihmisten välillä on rotuun perustuvia älykkyyseroja. Hyvältä näyttää. Tatu Vanhasta on kuunneltu. Tosin saman tutkimuksen mukaan nuoret ajattelevat nykyisin vasemmistolaisemmin, EU-myönteisyys on kasvanut, ja isänmaallisuus on pysynyt tärkeänä arvona. Ei ristiriitaa näiden välillä?

Upp med den: Inflaatio juoksee ja elinkustannukset nousevat. TYS:n vuokrat nousee, TYYn jäsenmaksu nousee, YTHS-maksu nousee. Mutta vain yksi ei nouse: opintoraha. Ei sillä, kyllähän valtio meitä nytkin jo kohtuu hyvin tukee ja rahaa tulee, varsinkin jos vertaa, vaikka ei saisi verrata, muihin maihin. Mutta opintorahan nousumattomuus tarkoittaa sitä, että hallitus heikentää opiskelijan asemaa joka vuosi ja tietoisesti. Kyllähän se vituttaa.

Index: Rakas kattojärjestömme ja edunvalvojamme. Tosin ko. edunvalvontaan tarkoitettu järjestö on muuttunut ja järjestää

nykyään viini-iltoja ja muita bileitä tiedekuntiansa reilulle 2000 opiskelijalle. Mukaan mahtuu 25 henkilöä. Seuraavaksi kai P-klubi järjestää valmennuskurssinsa Indexin alaisuudessa, sopeutuu Indexin kanssa tehtävästä yhteistyöstä aiheutuvaan sähläykseen ja luovuttaa lopulta valmennuskurssiansa tuoton Indexille. Sitten lähdetään maksulliselle kii-tosristeilylle, mikäli kutsu käy.

Luonto: Auli-kurki havaittu Liettuassa. Elokuun lopussa Auli-kurki siirtyi Tervolan Yli-Paakkolan pelloille, ja viipyi siellä lähes kuukauden muutaman neliökilometrin alueella ruokaillen ja valmistautuen syysmuuttoa varten. Viimeisimmän Liettuan Silutesta saadun paikannuksen mukaan Auli-kurki on jälleen pysähtynyt lepäilemään. Matkaa on tähän mennessä kertynyt 1232 kilometriä.

Saatana, Perkele, jumal'auta

—
Sami Torssonen

Me olemme jo siellä

Postmoderni kääntyy kansankielelle näin: uusmoderni; uus-uusi; uljas uusi. Vanhat dystopiat ovat tämän päivän itsestäänselvyys.

Uus-uusi pyrkii lakkauttamaan uuden. Historia on loppu, kapitalismi on paras, demokratiakin on paras, tiede on parempi, konsumerismi on parhain. Jatkuva sotatila on oikeutettu luonnontila, maskuliininen identiteetti on oikeutettu luonnontila, taloudellinen aktiivisuus on oikeutettu luonnontila ja naiset kauniina työelämään, mars!

Nähdä isovelji ja kuolla. Tarkkailu ei ole tarpeen, kun droonit alfaa epsilonan tuotetaan tarkkailemaan itseään. Intermediaalinen speaktaakkeli ulottuu kodista kännykkään ja virtuaalisesta potentiaalisen potenssittomuuteen. Huomion keskipisteeksi kelpaa kaikki paitsi hyvä.

30-lukulaiset ihmisentuotantokoneistot olivat lastenleikkiä omiimme verrattuna. Kastelemme

pöksymme vapausmehuin, kun saamme kunnioittaen kontemploida sapluunaa, joka toistaa fiktiivisten todellisten henkilöiden orjuutta. Vapauttamme otamme työn, totuuden, ihmissuhteen, yhteiskuntasuhteen. Jos joku kysyy, onko L'Oréal minun arvoiseni, valmiusjoukot ovat ihan oma nopean toiminnan kokonaisuutensa, ja Natosta keskustellaan sitten erikseen.

Pahin ajatusrikos on ajatella, lukea tai kirjoittaa ohi, yli tai ali. Mikä tahansa uudelta haiskahtava on mahdollisimman nopeasti valloitettava. Myymätön kirja on huono kirja, myymätön tiede on huono tiede, hallitsematon verkosto on huono verkosto. Huono kuuluu aavikolle, mutta onneksi aavikon voi nykyään tehdä pommilla. Kun emme ymmärrä, emme kysy, vaan tyydymme.

Insert etu(ni?)

Olen kai palkansaaja, mutta minun puolestani työt saisi silputa perinpohjaisesti. Olen kai mies, mutta minusta miesten oikeuksia pitäisi ruveta polkemaan urakalla.

Sijaitseen kai Euroopassa ja Suomessa, olen kai yliopistopiskelija ja alkoholin suurkuluttaja. Pirtaani ei silti sovi Euroopan tai Suomen talouskasvatus, opintotuen tulorajojen korotus, yliopiston yhteiskuntasuhteiden parantaminen eikä alkoholiviron alentaminen. Soihdunkantajat (kts. myös historia & symboliikka) eivät aja minun etuani, vaikka niin luulevatkin.

Minun maailmassani minun edullani on yksinäistä. Pirstalointuneisuutemme merkitsee sitä, että sohimme kukin omasta universumistamme kielen keihään. Naapuriuniversumit vain eivät, perhanat, suostu puhkeamaan. Löytyyköhän etuni sittenkään täältä?

Ei valu eikä tihku

Päivän aforismi suoraan toimitusjohtajan suusta: ihmiset alkavat haluta tuotteitamme, koska niitä on niin hyvin saatavilla.

Taloukasvu on ihan helppoa. Ei tarvitse kuin tuottaa kauheasti, kunhan muistaa tuottaa ensisijaisesti ihmisiä. Hyvää joulua, P-klubi.

Keitä ne on ne tuutorit?

Eero Hokkanen

Vallan siunattua ja iankaikkisen autuasta on, että Turun yliopiston yhteiskuntatieteellisessä tiedekunnassa opintonsa aloittavat saavat heti dekaanin sanaa kuultuaan jäädä armoitettujen ja tehtäväänsä pyhitettyjen vanhempien opiskelijoiden huomaan. Sillä maailma on paha ja ilman näitä tuutoreiksi kutsuttuja vanhempia opiskelijoita saattaisi moni tulevaisuuden toivo alkaa palvella väärää jumalia. Helposti he sokaistuisivat opintopistekertymän loisteesta. Heikko olisi heidän tahtonsa, ja he voisivat luulla, että niitä yliopiston ympärille viritettyjä paheellisiksi väitetyjä verkkoja tulisi yrittää välttää. Sillä katso: nämä verkot ovat puolet koko opiskelija-elämän riemusta ja tuutori se, joka verkoille vie.

Mutta ilman fukseja ei tuutori olisi mitään. Vaikka minä puhuisin studenttien ja yliassistenttien kielillä, mutta minulta puuttuisivat fuksit, olisin vain sivuton tenttikirja tai tyhjiyttään humiseva olutpullo.

Kiitokset Teille P-klubin fuksit -06, että jaksotte kulkea syksyn meidän tuutorien perässä ja että säilytätte terveen epäilyksen kaikkea sanomaamme kohtaan!

Seuraava sanoitus on omistettu kaikille P-klubin menneille, nykyisille ja tuleville tuutoreille, ennen muita kuitenkin pol. hissian tuutoreille Ainolle, Nikolle ja Jussille, joiden kanssa turhaan yritimme luoda tiedekuntahenkeä laulamalla tutorleirin saunassa.

*Keitä ne on ne tuutorit
sellaiset tuutorimiehet
jotka koko fuksikansa armahtaa?
Keitä ne on ne tuutorit
sellaiset tuutorinaiset
jotka aina fuksejansa paimentaa?*

*Me ollaan tuutoreita kaikki
kun oikein perille opastetaan
me ollaan tuutoreita fuksien
ihan jokainen (x 2)*

*Keitä ne on ne tuutorit
sellaiset tuutorinaiset
jotka sitsipaikan ovella odottaa?
Keitä ne on ne tuutorit
sellaiset tuutorimiehet
jotka olutta fukseillensa tarjoaa?*

Me ollaan... (x 2)

*Keitä ne on ne tuutorit
P-klubin tuutorinaiset
jotka joka fuksipojan lumooaa?
Keitä ne on ne tuutorit
P-klubin tuutorimiehet
jotka joka snapsin pohjaan kumoaa?*

Me ollaan... (x 2)

Brysselin excu 2006

Yhteiskuntatieteilijät tutustuivat Euroopan pääkaupunkiin 11.-14.10.

Maria Ruuskanen

P-klubin ja Indexin yhteinen ekskursio suuntautui tänä syksynä perinteisen idän sijaan Belgiaan. Pääosin p-klubilaisista, muutamasta taloustieteilijästä ja yhdestä sosiaalipolitiikan opiskelijasta koostunut seurueemme aloitti 12 tunnin matkansa kohti Brysseliä Turun linja-autoasemalta klo 03.00 ja saapui perille tyylikkääseen neljän tähden hotelliimme, Maison du Dragoniin, noin klo 15.00. Väsymyksestä huolimatta ohjelmamme alkoi vauhdilla. Jo parin tunnin päästä istuimme Suomen pysyvässä edustuksessa EUE:ssa P-klubin alumnin ja lähetystöneuvos Mika-Markus Leinosen vieraina, josta jatkoimme hänen kotiinsa viettämään iltaa. Olimme kaikki hyvin otettuja moisesta vieraanvaraisuudesta ja ensimmäinen ilta sujuikin leppoisasti epävirallisen keskustelun ja juomatarjoilun merkeissä. Illan hämärtyessä osa seurueestamme suuntasi kaupungin keskustaan tutustumaan belgialaiseen herkuun, sinisimpukoihin, toisten vetäytyessä hotellille aikaisen aamun varalta.

Ekskursiomme toinen päivä valkeni varhain ja pääsimme tutustumaan ”Lohikäärmeen talon” aamiaispöytäan. Ensihämmentyksen jälkeen useat uskalsivat kokeilla nuudeleita ja friteeratutuja taikinatankoja perinteisen myslin sijaan. Hajaantuneiden joukkojen kokoamisen jälkeen tyylikäs seurueemme suuntasi jännittyneenä kohti Euroopan parlamenttia. Perillä porukkaamme liittyi myös muutama oman tiensä kulkija, jotka olivat valinneet halvan hostellin hotellimme sijaan. Parlamentissa meidät otti vastaan

Tiina Uusitalo, Ville Itälän avustaja, joka esitteli lyhyesti MEP:n assistentin tehtäviä Brysselissä. Sitä seurasi europarlamentaarikko Itälän Nato-lobbauksen ja Turkkiiuhkakuvien sävyttämä esitelmä, joka herätti ajoittain hilpeyttä kriitisten kuulijoidemme keskuudessa. Saatuamme vielä kurkistaa parvekkeelta sadan metrin päässä sijaitsevaa, istuntosalin raollaan olevaa ovea, lähdimme parlamentista tyytyväisinä, EPP-lahjakassiamme heilutellen.

Illalla menimme syömään ja tapaamaan P-klubin alumneja brysselinsuomalaisten suosimaan ravintolaan. Tiedeasiantuntija Rami Nissilä Suomen Akatemiasta, yksikönpäällikkö Sami Tulonen FORATOMista ja Juho Lipponen Eurelectricistä esittelivät meille Brysselin monipuolisia työmahdollisuuksia ja kertoivat omasta urakehityksestään. Oluen virrattessa pääpuheenaiheeksi nousi kuitenkin pian P-klubi ja nostalgia oli käsin kosketeltavissa entisten aktiivien muistellessa opiskeluvuositään. Kaiken kaikkiaan illasta

jäi todella tervetullut olo, mikä sai varmasti monet tiedostamaan alumnitoiminnan tärkeyden linkkinä työmaailmaan.

Kolmantena ja viimeisenä ekskursiopäivänä vierailimme NATO:ssa, jossa tapasimme Suomen suurlähettilään Belgiassa/Suomen NATO-edustuston päällikön, Antti Sierlan, sekä rauhankumppanuusohjelmasta esitelmäineen eversti Jarmo Pekkalan. Vierailun jälkeen osa seurueestamme seurasi Napoleonin jalanjalkia kohti kuuluisaa Waterloota ja osa tutustui Brysselin nähtävyyksiin. Illalla oli vuorossa kotibileet p-klubilaisen Suvi Tuhkasan residenssissä, josta jatkoimme kaupungille tutustumaan sen yöelämään. Seuraavan aamun herätys rankaisikin edellisyöstä ja vuorossa oli uuvuttava kotimatka Kööpenhaminan ja Helsingin kautta Turkuun, jonne väsyneet matkalaiset rantautuivat iltayhdeksän aikaan. Kaiken kaikkiaan matka oli kuitenkin menestys ja Index-henkeä luotiin oikein olan takaa. Ensi vuonna uusiin maisemiin!

HOL:n syysseminaari Jyväskylässä

– Junalla oli mentävä

P-klubin delegaatio lähti hyvissä ajoin perjantaina kohti Jyväskylää, jotta ehtisi rauhassa tutustua kaupungin syvimpään olemukseen. Kahden hengen iskuryhmämme totesi jo Tampereen kohdalla, että uusi juna-aika Pendolinoineen on totisesti perseestä syntynyt. Pidimme mielikuvayllä edistyessämme tuskallisen hitaasti kilometri kilometriltä kohti määränpäättä ja saapuen lopulta myöhässä Jyväskylän sateiselle asemalle.

Kikateltuamme koko matkan olimme luultavasti melko sekavan oloisia, kun tapasimme oppaamme asemalla, näin jälkepäin on itsekin vaikea kuvitella, että taisimme tuossa vaiheessa olla vielä oikeasti selvin päin. Intouduimme kehuamaan Jyväskylän hämyistä kauneutta ja erikoista paitainstallaatiota kirkkopuiston reunalla. Kaupungin nähneet ymmärtävät, miksi uskon meidän olleen sekaisin...

Ylioppilasasuntohelvetit eivät poikkea ilmeisesti paljoa toisistaan sillä käveltyämme todella kauan saavuimme paikalliseen betoniseen YO-kylään, missä majoituimme seuraavat kaksi yötä. Olimme otettuja siitä, että jväskyläläisillä on useita paikkoja, joissa voi majoittaa väliaikaisesti vieraita, Turussa tällaiset tarpeelliset paikat ovat kiven alla, olemattomissa jopa. Majaipaikkana toimineessa kahvilassa oli kunnan leirikoulumeininki, kun hyökkäsimme varaamaan patjoja ja parasta makuupaikkaa. Paikalle oli saapunut perjantaiksi myös

helsinkiläisiä ja joensuulaisia, joiden kanssa tutustuimme ennen lähtöä Jyväskylän yöhön. Meitä turkulaisia jäi kismittämään ainostaan se, että Vakiopaine-baarissa emme ymmärtäneet tilata drinkkiä nimeltä "Vallankumous". Tämä vahinko pitänee käydä korjaamassa jossakin vaiheessa...

mieleen jäi Unkarin kadarismia käsitellyt esitys. Myös Akavan Eriytisalat esitteli palveluitaan. Virallisen ohjelman jälkeen kävimme paikallisessa pizzeriassa, muita kaupungissa ei näyttänyt juotoloiden lisäksi näyttäneen olevankaan kuin pizzapaikkoja ja kebabravintoloita.

Pitkäksi venyneen illan ja lyhyiden yönien jälkeen meidät herätettiin lauantaina valmiiseen aamiaispöytään. Kahvin voimalla hoipertelimme yliopistolle, jolla pidettiin Historian Opiskelijain Liiton syysseminaarin virallinen osuus. Seminaarin teemaa, "Vallankäytön välineet ja poliittinen johtajuus" käsiteltiin erilaisten alustusten kautta. Erityisesti

Seminaarin jälkeen palasimme majapaikkaan lepäämään ja valmistautumaan iltaa varten. Tosine eli järjestävä taho oli suunnitellut iltaohjelmaksi poliittisten laulujen iltaa. Tilaisuus pidettiin läheisessä ravintolassa ja ohjelma oli huikean mahtava! Tosinelaiset esitivät useita kappaleita eri kokoonpanoilla, niin instrumentein kuin laulaenkin. Myös me esitimme Attilan keväthuumauksen turkulaisten voimin. Helsinkiläisten UKK-spektaakkeli kuitenkin jätti esityksemme taakseen. Onnistunut ilta innosti meitä jatkamaan laulamista myös myöhemmin illalla kosteissa merkeissä. Asianmukaisesti pidimme suhteita yllä valvoen turkulaisten kanssa yömyöhään majapaikkasamme, kun muut lähtivät uudelleen baarikierrokselle.

Kaiken kaikkiaan reissu onnistui hyvin, tapasimme paljon uusia ihmisiä ja uusi juna-aikakin sai paluumatkalla vähän anteeksi. Jos humanistin maailma jäi tämän jutun perusteella vieraaksi, kollega-ainejärjestöjen esittelyihin voi tutustua viereisellä sivulla lähemmin.

Suhteita VR:än ja kollegoihin pitivät yllä **Maiju Jääskeläinen & Ida Sinisalo**

Tiima ry

Oulun yliopiston historian opiskelijoiden ainejärjestö on nimeltään Tiima ry, ja siihen kuuluvat niin yleisen, Suomen ja Skandinavian kuin aate- ja oppihistoriankin pääaineopiskelijat. Tiima on perustettu vuonna 1966. Tiiman pyöreitä vuosia juhlistettiin keväällä 2006 yhdessä Oulun Yliopiston historian laitoksen kanssa vauhdikkailla 40-vuotisjuhlilla. Keski-ikä ei ole hidastanut Tiiman vauhtia.

Tiima toimii opiskelijoiden etujärjestönä ja yhdyssiteenä laitoksen opiskelijoiden ja henkilökunnan välillä. Lisäksi yhdistys pyrkii

edistämään historiantuntemusta ja -harrastusta. Käytännössä toimintaan liittyy muun muassa edustus Historian opiskelijain liitossa (HOL) ja yhteistyö muiden ainejärjestöjen, Humanistisen killan sekä Ylioppilaskunnan kanssa. Tiimassa puuhailu ei ole mitään rypyytsaista politikointia, vaikka asioita tosissaan tehdäänkin.

Tärkeä osa Tiiman toimintaa ovat tietysti erilaiset hässäkätkätkät. Tiima järjestää jäsenistölleen saunailtoja laskiaisena ja vapun aikaan sekä organisoii fukseille syksyisin tutustumisekskursion Hailuotoon. Vauhdikkaat ja irstailuun taipuvat bakkanaalit ovat keväisin ensimmäisen vuosikurssin käsialaa, pikkujoulut puolestaan kolmosvuosikurssilaisten. Kakkoset huolehtivat uusien opiskelijoiden elämyksekkästä fuksisuunnituksesta. Tiima järjestää jäsenistölleen myös liikunta-aktiiviteetteja muun muassa sulkapallon ja sählyn muodossa. Tiima pyrkii tekemään itseään ja toimintaansa tutuksi jäsenistölleen ja muille kiinnostuneille nettisivujen, tiedottamisen ja lehden avulla. Tiiman ainejärjestölehti Praavda – Totuus, tiukka paketti asiaa ja asiattomuuksia, julkaistaan noin kaksi kertaa vuodessa.

Kronos ry

Kronos on Helsingin yliopiston yleisen historian sekä Suomen ja Pohjoismaiden historian opiskelijoiden ainejärjestö, joka perustettiin vuonna 1945. Kronos on humanistisientiedekunnansuurimpia ja aktiivisimpia ainejärjestöjä. Kronos ei kerää jäsenmaksua, vaan kaikki yllä mainittujen aineiden opiskelijat ovat automaattisesti Kronoksen jäseniä.

Perinteisten bileiden ja edunvalvonnan lisäksi Kronos järjestää monenlaisia erikoisiakin tapahtumia. Esimerkiksi syksyllä 2006 Kronos vieraili mormonitempeleissä, pelasi liitokiekkogolfia ja järjesti jokavuotisen ruhjepallosuorituksen vanhainkodin uimaltaassa. Luvassa on vielä mm. oikorata-apro, osallistuminen mielenosoitukseen, seminaariteily ja laulukirjan julkaisu.

Vuonna 2005 Kronos täytti 60 vuotta ja juhli vuosijuhlaansa kahdensadan hengen voimin Vanhalla ylioppilastalolla. Juhlavuoden kunniaksi julkaistiin myös Kronoksen laadukas historiikki Historian teki-jöitä, jonka jokainen halukas voi vielä tilata itselleen.

Kronos pitää majaansa Uudessa ylioppilastalossa. Kronos tekee toiminnassaan yhteistyötä myös muiden Helsingin yliopiston historia-ainejärjestöjen kanssa. Kronoksella on myös toimivat suhteet historian laitokselle, ja Kronoksen hallitusta konsultoidaan esim. laitoksen kursseja suunniteltaessa. Laitoksen henkilökunta ja opiskelijat myös juhliivat kahdesti vuodessa laitoksen syys- ja kevätkuuhliissa, joissa akateeminen oppineisuus kohtaa viinin ilot. Kronos on hyvä historianopiskelijalle ja opiskelija Kronokselle.

Tosine ry

Tosine ry. on Jyväskylän yliopiston Suomen, yleisen ja talous historian opiskelijoiden ainejärjestö. Tosine on perustettu 1959 ja on Jyväskylän yliopiston ainejärjestöistä van-

himpia. Sen nimi juontaa juurensa Volmar Schildtin 1800-luvulla keksimästä historiaa tarkoittavasta uudissanasta.

Tosine järjestää jäsenistölleen hyvin monenlaisia tapahtumia ja aktiviteetteja; aina kotiviinibileistä pukujuhlisiin sekä eräretkistä ulkomaanmatkoihin. Perinteiset tapahtumat, kuten legendaarinen keväinen Pubibussi ovat saaneet jäsenemme liikkeelle suuressa mittakaavassa, jopa kunnanrajojen ulkopuolelle. Viimeisen vuoden aikana on lisäksi käynnistynyt vireä ja nousujohteinen kuorotoiminta. Liikunnallisessa mielessä on mahdollisuus käydä salivuorolla ja osallistua erilaisiin puulaakeihin. Omaa Tosine-lehteämme julkaisemme kaksi kertaa vuodessa. Yhteistyö laitoksen kanssa on aktiivista: opiskelijat ovat olleet mukana kurssien suunnittelussa ja laitoksen henkilökuntaa on lähtenyt ulkomaanmatkoille mukaan. Tosineen intresseissä on myös yhteyksien luominen muihin ainejärjestöihin, esimerkkeinä humanistiset yhteisfuksiaiset sekä journalistien mukanaolo Pubibus-sissa.

Kritiikki ry

Kritiikki ry on Turun yliopistossa kulttuurihistoriaa, Suomen historiaa ja yleistä historiaa opiskelevien ainejärjestö, jolla on värikäs menneisyys ja loistava tulevaisuus. Kritiikkiläiset tun-

nistaa parhaiten valtoimenaan liehuvista mustista viitoista, joita ainejärjestömme käyttää haalareiden sijaan. Uudet opiskelijat saavat pukea viitan ensimmäistä kertaa päälleen Mustien viittojen yönä, joka järjestetään yleensä loppusyksystä. Muita hyviä tilaisuuksia viitan käyttämiseen ovat mm. perinteinen Eriksgatan, jossa kritiikkiläiset joukolla kävelevät Eerikinkadun päästä päähän (ja saattavatpa matkan varrella eksyä pariin publiinkin), sekä Porthanin patsaalla tapahtuvat skoolaukset Kritiikin kunniaksi.

Kritiikki järjestää vuoden mittaan mm. lämminhenkisiä viini-iltoja, monipuolisia ekskursioita, liikunnallisia tapahtumia, railakkaita sitsejä ja elokuvailtoja (yhdessä mediatutkimuksen opiskelijoiden kanssa) sekä harjoittaa ärhäkää opiskelijoiden edunvalvontaa. Kritiikin logo on Horus-haukka (n. 3200 eKr.), ja bileistä kotiin lähtiessäsi voitkin kuulla toivotuksen: "Hyvää yötä, Horus myötä"

Patina ry

Tervehdys Patinalaisilta! Patina

on Tampereen historianopiskelijoiden oma ainejärjestö, joka on ehtinyt jo 43 vuoden ikään. Uusia historianopiskelijoita tulee Tampereelle vuosittain n. 40 ja heistä suurin osa liittyy järjestöömme. Toimintaamme pyörittää vuoden vaihteessa vaihtuva 11-henkinen hallitus. Vuoden suurimmat kohokohdat ovat ekavuotisten järjestämät pikkujoulut ja Tommy Tabermann-bileet, jotka molemmat houkuttelevat paikalle myös vanhempia, n:n vuoden opiskelijoita. Tabermann-bileiden idea on juhlistaa ruotsalaisuuden päivää ja ne pidetäänkin aina marraskuun alussa. Bileissä osaanottajat lausuvat Tommy Tabermannin runoja, valmistautumisaikaa on edellisen esityksen verran. Yleensä kilpailu on kestänyt kolme kierrosta, joista viimeinen ratkaisee voittajan. Kilpailusuorituksia arvioidaan mielikuvituksen, eläytymisen ja omaperäisyyden valossa. Useina vuosina myös tuomariston lahjonnalla on ol-

lut vaikutusta tulokseen, ainakin alkukierroksilla. Tuomaristoon kuuluu edellisen vuoden voittaja (= puheenjohtaja), kaksi muuta runollista henkilöä sekä luultavasti jostain kirjakaupasta pöllitty pahvinen Tommy-nukke! Tommy Tabermannia on myös perimätiedon mukaan moneen otteeseen pyydetty paikalle, mutta tuloksetta. Muutama vuosi sitten olimme josain tv 2:sen ohjelmanauhoituksissa yleisönä ja Tommy oli siellä vieraana. Silloisen pj:n yrityksestä huolimatta herra Tabermann ei tuonakaan vuonna paikalle juhliin saapunut, mutta yritetty on.

PUHAKKA

Hämeenkatu 5

Avoinna 7-21 * 7-18 * 12-21

Tervetuloa !

*Kuumia leipiä!
Hyvät valikoimat!*

*Grilliherkkuja!
Pitkät aukioloajat!*

Loppuvuoden aikataulua:

8.12 Pikkujoulusitsit (Sotku)

11.12. Indexin syyskokous

12.12. Pikkujouluglögi (Turku-sali)

TULOSSA

WINTER GAMES

SUMMER GAMES

KESÄKIERTUE

JOIN THE PARTY

Meitä kokoomusnuoria on tuhansia ympäri Suomea, aina koululaisista kolmekymppisiin uraohjuksiin.

Tarjoamme mahdollisuuksia aitoon poliittiseen vaikuttamiseen, koulutusta järjestötoiminnassa ja poliittisissa kysymyksissä sekä erillaisia vapaa-ajan tapahtumia mukavassa nuoressa porukassa.

Tutustu toimintaamme netissä ja ota yhteyttä oman alueesi piirijärjestöömme.

Tervetuloa mukaan muuttamaan maailmaa!

www.kokoomusnuoret.fi
www.porvari.com

**Kun pelkkä
P-klubi ei riitä**

**Turun opiskelijoiden
sos.dem. yhdistys - TOSY**

lisätietoja: www.tosy.fi
p.j. Elisa Ihalainen, ejihal@utu.fi